

F.K. 67

22

Ze
5022

MACARII
VIRI SUI NOMINIS
IN
VIRO SUI NOMINIS
REVERENDISSIMO
D. GOTTLÖB FRIDERICO
SELIGMANNO,
REGIO ET ELECTORALI SAXONICO CONSILIARIO
ECCLESIASTICO,
AULÆQUE DRESDENSIS CONCIONATORE PRIMARIO
UNDIQVE CELEBERRIMO
ECCLESIAE OMNIBUSQVE BONIS
JACTURAM FACTAM,
AD
IPSIUS GENERUM HONORATISSIMUM,
MAX. REVERENDUM
M. HEINRICUM PIPPINGIUM,
LIPSIENSIVM ECCLESIASTEN
MELLITISSIMUM
LUGET
M. C. FEUSTELIUS, P. & S. W.
229.

V I R

MAX. REVERENDE,

Dum heri Beati Tui Soceri, Viri sui nominis, conciones funebrestypis Lipsiensibus olim descriptas ac singularim editas, industria Tua in unum collectas fasciculum ex liberalitate Tua plane singulari, proptereaque maximo mihi deprecanda opere per cursorem publicum librarie meae accedere iussisti, non tantum in animum mihi revocasti magnum utriusque nostrum Patronum, & post cineres mihi venerandum, B. Tui Soceri in Consilio Ecclesiastico Aulaeque Dresdensis Concionatura Primaria antecessorem, D. SAMUELEM BENEDICTIVM CARPZOVIVM, qui B. MARTINI GEIERI dispersas conciones sesamo & papavere conspersas collegit, B. D. PHILIPPVM JACOBVM SPENERVM, qui B. ANDR. CRAMERI Opuscula, B. D. BALTHASAREM FRIDERICVM SALZMANNVM, qui B. D. JOHANNIS SCHMIDII *λεψικων*, B. JOH. WINCKLERVM, Ministerii Hamburgensis Seniozem, mihi certas ob causas, multisque aliis, imo ipsi Hamburgo & post cineres desideratissimum, qui B. D. ABRAHAMI HINCKELMANNI CONCIONES diversas ex MSS. in scriniis autorum latentibus collegere; ex literatura profana IANUM GRUTERVM, qui in *Lampade sive Faec artium liberalium, hoc est, thesauro critico*, sex magnis constantem Tomis, (septimus enim, qui ab alio adjectus, ob inmania & horrenda & vix Christiano homine digna convitia in Gruteri nomen & merita eructata, vix legi meretur,) plures collegit autores sparsim editos, quibus ad continuandum Gruteri opus & operam non male jungi possent, quae *Barthius Adversus lib. I. Cap. IX.* col. 2362. adducit; IOHANNEM MABILLONIVM, qui in *Analectis suis* Epistolas, Praefationes, Supplementa, Fragmenta, Versus, Inscriptiones diversorum autorum hinc & inde dispersas, EUSTATHIUM SWARTIVM, qui CASPARIS BARTHII *Opuscula Varia*, *Ablegminum* libros II. *Leandridos* lib. III. *Heroum Infelicium* lib. I. *Zodiaci Vitae Christianae* lib. III. novem postea acti libris, *Theognidem Latinum*, *Fabularum Aesopiarum* lib. III. duobus novis postea auctaram, *Satirarum* lib. I. *Cebetis Thebani Tabulam*, illustri autore scriniorum librariorum perlustrationem & excusationem

B

fionem

tionem benigne ipsi concedente, ex Schedis dispersis collegit; ne de autoribus, qui con-
 ciones funebres, vel suas vel aliorum Theologorum, certis includere Tomis, *Balduni*
scilicet, Calonii, Carpzoviorum, Celschii, Creidii, Crusii, Evidenii, Zacchi Fabri, Fabri-
cii, Fesslii, Finckii, Fischeri, Gedicci, Geieri, Griebneri, Habnii, Herbergeri, Heermannii, Hoei,
Hulfsmanni, Hunnii, Ittigii, Klotzii, Lüscheri, Mayeri, Menzelii, Menzeri, Molleri, Mul-
leri, Ortlobii, Pancratii, Pelargi, Pfeifferi, Roberti, Sacci, Salmuthii, Schmidiorum, Schnu-
cii, Schroderi, Spangenbergii, Speneri, Strigenitii, Stybari, Waldeccii, Weinrichii, Welle-
ri & c. dicam; sed video etiam, Socrer Tui desideratissimi felicitatem, Te propter ornari
 laudibus atque celebrari posse, quod ad Te, Generum optimum optimi Socrer, applicari
 potest illud Ecclesiastici XXX, 4. 5. 6. *qui docet filium suum, (cui Gener est doctus, So-*
ceri docti referens mores & scientiam,) in Zelum mittit inimicum, & in medio amico-
rum gloriabitur in illo. Mortuus est pater (Socer) ejus, & quasi non est mortuus, simi-
lem enim reliquit sibi post se. In vita sua vidit & letatus est in illo: in obitu suo non est
contristatus, nec est confusus coram inimicis. Reliquit enim defensoris domus contra ini-
micos & amicis reddentem gratiam. Indeque animus erat, Te hac occasione poetarum
 more ligato alloqui Sermone, ista ad te meditatus:

Redde, Gener, Socerum nobis, quia reddere nobis

Tu potis es Socerum, redde igitur Socerum,

Redde Gener Socerum nobis, quia reddere nobis

Tu debes Socerum, redde igitur Socerum.

Redde Gener Socerum nobis, quia reddere nobis

Tu jam coepisti, redde igitur Socerum.

Dumque una recordabar, Te Dissertationes Academicas B, Tui Socrer vel industria vel
 praesidio in veritatis Philosophicae aut Theologicae defensionem Lipsiae & Rostochii pu-
 blice ventilatas, in unum Volumen conjungendas singulari studio conquerere eoque
 ipso mihi in memoriam revocabas B, D. JO. ADAMUM SCHERZERVUM, D. GEOR-
 GIUM MOEBIUM, D. ERHARTVUM LAVTERBACHIVM, D. SEBASTIANVM & D. THO-
 MAM ITTIGIVM, D. AUGUSTVM PFEIFFERVUM, D. JO. MICHAELM LANG-
 VIVM, GIBBERTVM VOETIVM & alios, qui suis propriis, & alios, qui alienis Dispu-
 tationibus, D. GEORGIVM MOEBIVM D. JOANNIS AFFELMANNI, D. JO. BENE-
 DICTVM CARPZOVIVM, Fil. D. FRIDERICI RAPPOLTI, Praeceptoris sui, D. SAM-
 BENEDICTVM CARPZOVIVM D. JO. BENEDICTI CARPZOVII
 Parentis & Fratris, D. FRIEDERICVM RAPPOLTVM D. HEIN-
 RICHI HOEFENERI, alios aliorum, D. MARTINI GEIERI, D. JO. CONRA-
 DI DANNHAVERI, D. CONRADI HORNEJI, D. AVGVSTI PFEIFFERI in Belgio,
 JO. MICHAELIS DILHERRI, PAVLI SLEVOGTI & aliorum Dissertationibus paria
 tentarunt, ne quid de Gießensibus, Marpurgensibus, Wittebergenibus, Basileensibus,
 Salmuriensibus, Sedanensibus, D. CHRISTOPHORO SONTAGIO, Altdorffensium
 P. P. P. celeberrimo & Sacrorum Antifite summo, qui creberrimis meis monitis velifi-
 caturus, suas hinc & inde dispersas inque salivam publicam emissas & a pluribus deside-
 ratas propediem colliget, & aliis referam, telam, quam coeperam ulterius pertexere me-
 cum constitueram, indeque musula mea exigua cantu suo pergere tentabat:

Redde Gener Socerum, Socerumque ut reddere nobis

Coepisti, Socerum reddere perge Gener.

Astenim vero ad alia dum transitum paro, Gratulatio mea se manibus meis insinuat
 qua X. Id. Nov. anni praeterlapsi de Socrer Tui Reverendissimi ad Dresdenses vel poti-
 us aulam Dresdensem abitu ac nomine Tecum publice disserendi campum sum in-
 gressus, quae non tantum modum te alloquendi desinit, sed & materiam suggerit ul-
 terius hac vice publice tecum colloquendi. Quia enim illo tempore Tibi de Socero
 sum gratulatus, qui paterno animo mihi nullo non tempore fuit addictissimus, de-
 que mei ulteriore promotione sollicitus, me clientem aequae ac Te Generum jam in
 squalore & luctu jacere scias, dum Tibi Socer benignissimus, mihi Patronus faventissi-
 mus

mus a DEO fuit ereptus, Ubi tamen tua res mea longe videtur infelicioꝝ, quod in B. Seligmanno Socer unicus isque optimus tibi Genero optimo fuit subductus, mihi vero unus ex multis Patronis. Acerbe tamen sero & aegre, quod precibus meis pro SELIGMANNI incolumitate, longævitate, corporis & animi viribus ad DEUM fuis benignissimum Numen non tantum non indulsit & subscriptis, sed præter spem & expectationem, ut multorum aliorum bonorum, eosque inter Tua, ita mea etiam vota in ventos abire iussit. Sicuti enim in vita sua Vir sui nominis fuit, ita supremum Numen, vita & necis Dominus, iussit, ut opinione citius & contra votum & præter intentionem nostram vir sui nominis fieret, quando MACARIVS noster vere MACARIVS factus est. Ubi Tibi non incognitum erit, quam de Socero tuo differendi materiam mihi nomen dederit Soceri Germanicum, quando virum sui nominis nuncupavi. Quam denominationem ac nominis explicationem non casu quodam aut improvise mihi obtigisse eque meo calamo produisse, affirmare audeo, quando de MACARIO, Socero Tuo vere MAKAPLO, eadem, nefcius tunc plane, prædicavi, quæ jam olim *Theodoritus, Cyri Episcopus, Hist. Ecclesiast.* lib. I. Cap. III. de MACARIO, Tuo MACARIO *μακάριος*, Hermonæ in Episcopatu Hierosolymitano successore, habet, quando MAKAPLOS, inquit, *ἐπιπέθη, Φεγαύμος ἀνὴρ, καὶ παντοδαπὸς κοσμήτωρ ἀγαθῶν*. Cujusmodi encomium & Irenæo, Sanctissimo Lugdunensium Præfati, Pothini cum aliis in Gallia martyribus anno ætatis nonagesimo vita profecti Successori, quem juxta *Spizæli nostri testimonium in Academia Veteri IESU CHRISTI*, p. 45. *Græci Latinique Patres certatim ad coelum susulerunt, ejusque autoritatem pro orthodoxorum dogmatum confirmatione frequentissime allegarunt, Eusebius in Hist. Ecclesiastica* his verbis imponit: *ἐπιπέθη Φεγαύμος τις αὐτῆ προσήγορία*. Quam denominationem ac denominationis explicationem *Scapula* ita exprimit, quod sit, *Φεγαύμος*, ferens nomen suum, id est, veritatem nominis sui: cui vere convenit nomen, quod habet; *Hopperius*: quod si verum habens nomen, ἀληθεύων τῷ ὀνόματι, ex re nomen habens, suo respondens nomini, ἐκ ὀνόματι; *Svicerus*: quod ferens nomen suum, id est, veritatem nominis sui: cui vere convenit nomen, quod habet; *Piccartus* vero in *Observat. Historico-Polit.* Decad. XIV. Cap. X, p. 125. quam proxime a mea recedens sententia & explicatione, quod Vir sui nominis. Quod enim Germanis nostris est *Seligmann*, Græcis videtur esse MACARIVS, *μακάριος*, non, ut *Jacobus de Voragine in Historia Lombardica* N. XIX. habet, a macha, quod est ingenium, & ares virtus. Vel a macha, quod est percussio & rio magister. Fuit enim ingeniosus contra demonis fallaciam, virtuosus quantum ad vitam, percussio in Dominatione corporis, magister in regimine prelationis. Cujusmodi alias Etymologias, fatis acute scilicet, non tam ex sua origine derivatas quam in cerebro proprio natas & excogitatas hic autor plerumque in nominum martyrum vel confessorum explicatione assert, quando SYLVESTER N. XII. ipsi dicitur a Sile, quod est lux & terra, quasi Lux terra, id est, ecclesie, que instar bone terre habet pinguedinem bone operationis, nigredinem humiliorum & dulcedinem devotionis, per ista enim tria agnoscitur bona terra. Vel *Silvester* dicitur a silva & theos, quod homines silvestres, id est, incultos & duros ad fidem CHRISTI traxit. Vel sic, ut dicitur in *Glossario*: *Silvester* dicitur viridis, agrestis, umbrosus, nemorosus. Viridis celestia contemplando, agrestis seipsum excolendo, umbrosus ab omni concupiscentia refrigeratus, nemorosus inter arbores celi plantatus. Et N. XVII. HILARIUS dictus est quasi bilaris, quia in servitute DEI valde hilaris fuit. Vel dicitur *Hilarius* quasi alarius, ab altus & ares vireus, quod fuit altus in scientia & virtuosus in vita. *Hilarius* dicitur ab ille, quod est quasi primordialis materia, que obscura fuit & ipsi in dictis suis magnam habet obscuritatem & profunditatem. De quibus alibi & alia occasione pluribus. Hoc vero nomen MACARIVS aut *μακάριος* multis viris, mulieribus etiam, locis & regionibus nomen dedisse videtur.

Ex Stephano de Urbibus Græcis nota est MACARIA, Arcadiæ urbs, in Peloponneso, Romanis Græcum nomen latino exprimentibus, BEATA dicta, a MACAREO,

Lycaonis filio ædificata & nomen adepta. Ex *Ptolemei Geograph.* lib. V. Cap. VI. f. 136. edit. elegantissimæ, splendidissimæ & augustissimæ Hundiî, nota est MACARIA, Cyprî oppidum, in ora boreali apud ortum, juxta *Philippum Ferrarium, Lexico Geograph.* *Baudrandi* f. 441. a. nunc pagus inter Carpasium & Cerauniam octo vel novem millia passuum distidens. Quam *Jacobus Palmerius Exercitat.* in *autore Græcos*, quod *Plutarchum* p. 219. pro Mycale Nepotîs in vita Cimônis reponens, ita describit, quod fuerit urbs in littore *Salaminiæ ditionis e regione Ciliciæ.* Quod nomen toti insulæ inditum, ut MACARIA a Græcis dicta fuerit, ab *Horatio* genuinum nominis sensum & significatum exprimente lib. III. Carmin. Oda XXVI. v. 9. *beata* dicta, ob cœli temperiem, juxta nonnullos apud *Phinium Hist. Nat.* lib. V. Cap. XII. f. 48. & *Cleverum Introduc.* in *Geogr. Vet. & Nov.* lib. V. Cap. XXVI. p. 545. edit. Bunonio-Reiskiana, & soli fertilitatem incredibilem, qua, *Amniano Marcelino* lib. XIV. p. 39. Edit. Boxhorn, teste, *tanta tamque multiplici abundat rerum omnium eadem Cyprus, ut nullius externi indigenis. adminiculi, indigenis viribus, a fundamento ipso carine, ut supremos usque carbafos ædificet onerariam navem, omnibusque armamentis instructam mari committat.* Et Siciliæ urbs est MACARA olim, deinde nomine mutato, Minoa dicta, a Minoe Cretensi. Quam tamen denominationem doctissimus *Bochartus in Chanaan*, lib. I. Cap. XXIX. p. 613. alio modo exponit, ut MACARA vel MECARA ex Punica Lingua, Effosam aut Excisam sonet, hancque hujus denominationis rationem ex *Fazello*, Decad. I. lib. VI. Cap. II. addat, quod complura in viva ipsa rupe excifa adhuc granaria mari immineant, ad ipsumque litus in subaqueis scopulis stationem Herocleenses ferro exciderint, quo tuto ad frumenta devehenda navibus littori adherere possent. MACARIAM Africae insulam in sinu Arabico, in ora Abexia, prope Erquicum urbem Æthiopiæ superioris *Sansonius* constituit. MACARIA etiam palus est Africae apud Marathonem oppidum, in qua maxima Persarum pars, Græcis navali & terrestri pugna superioribus, infelicer submersa est, ut ea propterea adagio locum dederit, ut alteri malum imprecantes, ipsum in MACARIAM abire jubeamus. Quem locum alii apud *Erasmum Adag.* f. 354. b. Edit. noviss. apud inferos *ναρ εὐφρασιών* sic dictum dari dicunt. Alii vero fontem in Marathonem faciunt, deque illo ex *Pausania in Atticis* lib. I. p. 58. 3. denominationis rationem facientes, narrant: Herculem, cum e Tyrynthe Eurystheum fugeret, ad Ceycem, Alcyones maritum, Trachiniorum regem, amicum sibi hominem, venisse: cumque ex hominum consortio excessisset Hercules, Eurystheum ejus sibi liberos tradi postulasse: Ceycem vero, cum propter opum tenuitatem bellum sustinere se posse diffideret, Athenas eos ad Thefium misisse, a quo pueros defendi posse speraret. Cum igitur in supplicum habitu venissent, Peloponnesios ferunt, quod Thefeus petenti Eurystheo pueros dedere constantissime recusasset, Atheniensibus hunc primum bellum intulisse: ad oraculi vero monitum, victoriam in spe fore, si se unus ex Herculis liberis ultro devovisset, MACARIAM, Hercules ex Dejanira filiam, cum sibi mortem conscivisset, & victoriæ, cum aliis quamplurimis interfectis, tum Eurystheo ipso ab Hylo vel Iolou Herculis filio, interemto, ejusque capite amputato, ad Alcumenam delato, compotes Athenienses fecisse, fontique nomen dedisse MACARIAM vel fortunatam insulam, *Ptolemeus* adducit *Geograph.* lib. IV. Cap. VIII. p. 114.

Quod nobilioris sexus homines concernit, procul dubio illud nomen bonæ significationis & boni ominis ergo tot tantisque impostum viris æque inter gentiles ac Christianos fuit, quod sperarent, nomen felix, felici nomine denominatis felicitatem asserre, nomen beatum beato nomine insignitis beatitudinem promittere. MACARIVS unus fuit ex quinquaginta, ab *Apollodoro Bibliotheca* lib. III. Cap. VIII. p. 188. Edit. Paris. Th. Gale. *Pausania Arcadicis* lib. VIII. p. 419. *Natalis Comite Myrbologi*, lib. IX. Cap. X. p. 981. aliis alibi recensitis, filiis Lycaonis, Arcadiæ regis impiissimi. MACARIVS alius Æoli fuit filius natu minimus, de quo *Archiphanes apud Atheniense Deipnosophist.* lib. X. Cap. XII. f. 444. edit. Dalechampii, nec non *Plutarchus To. II. Moralium, Parallelis*, p. 64. narrat, quod mutuo

mutuo Canaces, fororis sua, amore correptus cum ea concubuerit, ex eaque filium suscepit , cujus & pater erat & avunculus. Quam rem cum Canace patrem maxime cuperet nescire, sacris frondibus puerum rectum clanculum ad nutricem referendum curat. Cum vero per Aoli patris, ventorum regis, aulam efferretur, vagitu suo infelicis puer proditus, avi iussu canibus obiectus est. Filia autem pater ensem per Satellitem misit, ut eo pro meritis uteretur, quo & necem sibi conscivisse creditur. MACARIUS vero recognita fuga salutem quaesivit, cumque Delphos venisset, Apollinis factus est Sacerdos, ad quem *Ovidii* manu perquam elegantem scripsit epistolam, quique ex alia, nescio an prius an postea, uxore Amphissam, Apollinis amatam, quae apud *Pausaniam Phocicis* lib. X. p. 626, civitati Locrorum Amphissae nomen dedit, genuit. *Athenaeus* etiam *Deipnosopbist.* lib. VI. & XIV. apud *Lloydium Dictionar. Geograph.* f. 494. a. MACAREI facit mentionem, antiqui Historici, qui de Coerum rebus scripsit. *A Thucydide, bello Peloponnesiaco* lib. III. p. 203, MACARIUS Peloponnesiorum Imperator, in bello contra Aearnanes cum Eurylocho occubuisse, ac Menedæo summam potestatem reliquisse dicitur. *Stephanus de Urbibus, Eresi, Lesbi civitatis,* mentionem faciens, ab Ereso dictam scribit, cui pater MACAR nomine. Cui ex *Eusebii Histor. Eccles.* lib. VI. Cap. XXXIV. p. 136. c. alius opponendus vel potius preferendus MACAR, genere Afer, qui & appellatione MACAR & ob vitam beatam, quam divinae gratiae subsidio degisset, vere MACAR, id est beatus fuit, hoc est, *ἁγιώτατος*, cum ad fidei negationem, iudice eum ad hanc rem magnopere cohortante, adduci non posset, vivus crematus est. De aliis ex Gentilismo petitis MACARIIS, sive atro sint notandi lapillo, sive candido, jam nihil referam.

Quod vero Christianos, apud quos vera est *μακαριστός* ac verus auditur *μακαριστός*, attinet, complures apud illos inveniuntur MACARII, & quidem in primitiva statim Ecclesia, quorum ordinem & chronologiam Suida, Spanhemio, Labbeo, Possino, Sagittario & aliis disponendam relinquo. Ex quibus primus de quo Scriptores Ecclesiastici literarum monumentis aliquid consignarunt, fuisse videtur MACARIVS, cujus jam ex Eusebio mentio facta, natione Libys, appellationeque simul & benedictione vere MACAR, cum a Iudice plurimum esset admonitus, ut sub Decio, Romanorum Imperatore, anno Domini supra ducentesimo quinquagesimo primo Alexandriae martyrio coronatus, ac vivus apud *Magdeburgenses Centur.* III. f. 18. combustus est. MACARIVM Cellinorum presbyterum *Sozomenus Hist. Eccles.* lib. VI. Cap. XXIX. p. 153. D. adducit, qui constanter affirmavit, Marcum Monachum, DEO maxime carum, ac multorum sermonibus celebratum, nunquam a se ea mysteria accepisse, quae fas est sacerdotibus hominibus initiatis dare, sed angelum ei illa dedisse, cujus manum solum ad juncturam usque brachii se vidisse dicebat. *Quae Dauroultius Florum Exempl.* Cap. V. Tit. XXI. H. III. p. 102. quidem ut vera, de quorum certitudine vix dubitare liceat, adducit; sed *Magdeburgenses Centur.* III. Cap. VI. Col. 4. 31. 37. ista referentes addunt: *an haec sint consentanea veritati, lector judicet.* Ubi *Sozomenus* causam, cur vitae monasticae se addiderit, refert, quod caedes fuerit non voluntaria. Cum enim adhuc puer esset, & oves circa lacum Maream pasceret, quandam ex aequalibus inter ludendum atque jocandum invitus forte interemit. Itaque veritus, ut poenas daret homicidio dignas, in solitudinem per fugam se recepit. Posthaec, cum triennio sub dio vixisset, parvulam sibi domum ibi construxit, in qua viginti quinque annos atrem degit, sapiusque dicere fuit solitus, quod magnam pro calamitate illa gratiam haberet, caedemque illam non voluntariam appellaret salutarem, quippe quae pia disciplinae sibi & beatæ causae exitisset. Sicque illud *Manutii*, *Epist.* lib. II. Ep. I. ad Franc. Vargam, Caroli V. Imperatoris & Philippi ejus filii, Hispaniarum Regis, Oratorem Venetum, verum deprehendit: *quae nobis adversa, exitiosa, prorsus misera videntur, ea saepe ita convertuntur, ut ex iis ipsis multae commoditates emanant: contra quae speciem habent felicitatis, inde fluant, quae acerbissima sunt, exitium, paupertas, ignominia.* Hieroso-

C

lymi-

lymitanæ Ecclesiæ MACARIVS quidam post Hermannæ mortem præfuit, anno, secundum Hieronymi calculum, trecentesimo decimo octavo, septimo Constantini Imperatoris, quam, vita & officio fideliter functus Maximo, apud *Sozom. Hist. Eccl.* lib. II. Cap. XIX. non tam reliquit, quam tradidit, vir beatitudine nominis sui, ut *Theodoretus Hist. Eccl.* lib. I. Cap. III. eum celebrat, dignus & multiplicibus bonis ornatus, quem Athanasius, malleus ille hæreticorum, inter orthodoxos, qui extra suspensionem in doctrina sana fuerint, numerat, quemque dedicatione Orationis contra idola & Libro de Humanitate V. bi condecoravit. Concilio etiam interfuit Nicæno, in quo se cum aliis mascule Arianae hæresi opposuit. Quod etiam in Synodo Sardiceni fecit, in qua Athanasii partes sustinuit, ac Ariani libere contradixit. Primum & primum apud Constantinum Magnum, religiosissimum Imperatorem, ejusque matrem religiosissimam, Helenam, gratiæ locum occupavit, ut etiam per literas Imperatoris cura ipsi injuncta fuerit templi extruendi in Mambre, ubi Salvator noster in Veteri Testamento Abrahamæ apparuit. Cujusmodi epistolam *Eusebius lib. III. cap. LI. de Vita Constantini* p. 279. lectorum oculis & desiderio exhibet. Circa crucis Salvatoris inventionem etiam mira de MACARIO hoc refert *Sozom. lib. II. Cap. I. p. 26. Hist. Eccl.* Helenam scilicet tres invenisse in monte Calvariae cruces, cumque ignara esset, quænam CHRISTI esset crux, quæque latronum, MACARIVM jam laudatum, Imperatoris matre & aliis, quos ipse circa se habebat, assumtis, ad nobilem quandam matronam Hierosolymis morbo desperato & insanabili decumbentem venisse, utque primum precatus est, ac signo dato, eam crucem Domini esse, quæ mulieri adhibita, morbo eam liberaret, singulas cruces allatas, mulieri admovisse, ac duobus latronum appositis, factum quidem ineptum & plane ridiculum visum esse, quod mors nihilominus mulierem erant jamjam occupatura, simul ac vero tertia ei fuit apposita, deserpente oculos aperuisse, & viribus collectis extemplo sanam exiisse, alio tempore eundem ejusdem crucis vi & efficacia mortuum in vitam revocasse. De quo MACARIO plura *Magdeburgenses* monent, *Cent. IV. Cap. X. p. 883.* Inter eosdem Episcopos, Hierosolymitanæ præpositos Ecclesiæ, MACARIVS Petri successor, sexto invenitur seculo, qui ob errorum Origenis defensionem apud *Evagrium*, lib. IV. Cap. XXVII. ab officio remotus, postea vero successore suo Eudochio vicissim depositus, ad mentem rediens meliorem, ac Origenem, Didymum & Evagrium anathemate feriens, in suum Episcopatum restitutus est. Seculo VII. quo in provinciis quibusdam plures metropolitani cum suis Ecclesiis Archiepiscoporum certorum gubernationi subiciebantur, Hierosolymitanus & Antiochenus Archiepiscopi MACARII dicuntur apud *Magdeburgenses, Centur. VII. Cap. VII. col. 318.* Seculi decimi quarti anno trigésimo nono *Guil. Eysengrein, in Catalogo testium veritatis* f. 95. b. testatur, fuisse MACARIVM primum Scotorum apud Herbipolim Abbatem, natione Scotum, virum sanctissimæ vitæ, doctrinæ & eloquentiæ singularis, qui cum a vino pro DEI amore penitus abstineret, & die quadam in medio magnatum sedens ad mensam aquam habere non potuisset, signo sanctæ crucis facto, supra vas vini magnifice & preciose calatum in mensa cunctis appositum, vinum in aquam mutavit. Cujus vero narrationis fides sit penes autorem, etiam si testes, qui huic miraculo *ἀπίστευτα* adfuisse dicuntur, enumeret, ob ejusque signi perpetuam memoriam ad posteritatem transmittendam, Embricho Præsul, de communi totius clerici consilio & assensu, in majori templo Herbipolensi plenam ac perpetuam Præbendam Monachis Scotis dicti monasterii eorumque successoribus in perpetuum tradere & assignare affirmet. Et inter Patriarchas Constantinopolitanos MACARIVS refertur, qui post Philotheum anno Christi millefimo, trecentesimo, septuagesimo octavo, sede Patriarchali duos annos ac septem menses obtenta, sub Andronico III. Orientalium Imperatore mortuus, Nilo locum reliquit. De quo *Hilarius in notis ad Cypri Chronicon Ecclesiæ Græcæ* p. 278. monet, ipsum obscurioris fame ac nominis videri, idque vel incuria ac negligentia scriptorum, qui postremis illis Palæologorum temporibus, etiam in aliis negotiis consignandis plane dormivisse videntur, vel revera nihil memoria dignum egisse.

His

His alii duo annumerandi MACARII, Patriarcha Antiocheni, ante jam dictos MACARIOS, undecimo videlicet seculo, viventes. Quos inter junioris vitam *Marcus in Vita Sanctorum* f. 256. prolixioribus describit verbis, quam ut omnia hic repeti queant, Armeniaque decus vocat, ac parentes habuisse scribit, Michaellem & Mariam, multa generis claritudine insignes, consanguineum & in baptismo susceptorem, MACARIUM Majorem, qui hanc Ecclesiam Antiochenam gubernabat. Traditum studiis, consecutum esse disciplinas liberales omnes, quibus Græcia Armenique pollebat, mundi illecebras interim simul fugientem æternaque appetentem. Itaque & morienti Seniori successisse juvenem MACARIUM in juvenili ætate jam præmaturum, sed Pontificia dignitate in Eleutherum translata post aliquot annis patriæ finibus exiisse, ac quibusdam in Societatis peregrinationem secum abductis ante omnia Palæstinam petiisse, ibique locum ligni sanctæ crucis exofculatum, ac post multa terrarum emensa itinera, cum suis comitibus in Bojoariam pervenisse, ubi miracula quedam crucis perperasse dicitur. Tandem vero multis peragratis locis, reditu in patriam Armeniam frustra tentato, Gandavi peste correptum esse, & ante obitum prædixisse præter se & alios duos, quorum nomina expressit, neminem deinceps ex peste occubiturum. Quod & postea rei eventus comprobavit. In Florentino Concilio *Sguropulo Hist. Ejusd. Concilii* Sect. II. Cap. XVI. teste, in tertia Græcorum Imperatoris ad Marinum Romanum Pontificem legatione MACARIUS Curunna in Hieromonachis Præpositus sacrosancti monasterii Machinarum, quod dicitur, & Marcus Jagaris & Demetrius Angelus, Imperatoris Notarius, missi, qui Papæ animum ad communem Ecclesiarum pacem & Synodum generalem sollicitarent. Imo in secunda legatione ad dictum Pontificem I. c. Sect. II. Cap. XVI. ab Imperatore Marco Jagari, Generali copiarum Duci MACARIUS Longus, in sacris monachis Præfectus Monasterii omnipotenti Deo dicati, nescio an diversus a præcedente, adjunctus est. De aliis MACARIIS alii consulendi.

Præcipue vero duo MACARII synchroni fatis fuere celebres in primitiva Ecclesia apud Ægyptios, quorum *Ruffinus* præcipue *Hist. Eccles.* lib. II. Cap. VIII. cum hoc discrimine mentionem facit, quod alterum MACARUM de superiore eremo, alterum de inferiore eremo vocat, & utrumque illis annumerat, qui per vastum eremum commigrantes, signa & prodigia apostolica simplicitate vitæ & cordis sinceritate faciebant, Quos & Ruffinus vidit, eorumque manibus benedici meruit, & eorum memoriam cum Antonii, illorum Doctoris, Isidori in Scyti, Pambii in cellulis, Moyfis & Benjamini in Neria, Scyrionis & Helix & Pauli in Aliote, alius Pauli in Focis, Poemenis & Josephi in Pispiri, qui appellabatur mons Antonii, memoriam celebravit. De quibus Sozomenus, Socrates, Evagrius, Theodoretus, Ruffinus & alii in Historia Ecclesiastica, etiam Suidas multa referunt. Ægyptius statim in primis vitæ annis tantam morum gravitatem vitæque integritatem inter monachos præ se ferebat, ut *παραδοξογέγος* dicebatur. Exercitia multa asperiora sustinuit, de quibus ipse ad discipulum suum Evagrium cum Gregorio Nazianzeno, a quo Constantinopoli Diaconus fuerat ordinatus, in Ægyptum descendentem, cum ad ipsum in astu solis ferventi venisset, & aquæ haustum ad sitim sedandam petiisset, dixisse fertur: Sufficere sibi umbram, se annis totis viginti nec pane, nec aqua, nec fomno ad fatietatem usque usum esse. Panem suum comedisse in pondere, & aquam bibisse in mensura, & corpus suum parietibus applicando somni paululum interdum sibi furripuisse. Exercitia pietatis omnia, ut *Nicephorus Hist. Eccl.* lib. IX. Cap. XIV. monet, ad summum excoluit, quæ partim ipse invenit, partim ex aliis audita modis omnibus absolvere est conatus. Dum culicem se pungentem, ut *Jacobus de Voragine* n. XVIII. in fine refert, manu occidit, & multum sanguinis de illo emanare videt, repræhendens se ipsum, quod propriam vindicasset injuriam, nudus sex mensibus in deserto mansit, & inde a Crabronibus totus laceratus exivit. Adeo autem extenuatus & macie confectus fuit, ut non esset, unde pili barbæ excrescerent. Vitam ad nonagesimum annum protraxit, ejusque sexaginta annos in eremo consumpsit. Et huic MACARIO a plurimis adscribuntur Homilia ista quinquaginta,

quas ante paucos annos *Ittigium* nostrum & *Pritium* Lipsienfis edidisse typis Catalogi mundinales docuere, quasque *Gottfriedus Arnoldus* repetitis vicibus in Germanicam transfusas lingvam solis disco exposuit. Quibus, ut *Sculetus, medulla Patrum*, Tom. III. p. 427. annotat, non tam demonstrationibus rationum, quam similitudinibus illustrationum utitur. Alter *MACARIUS*, *Aegyptius* dictus, alius *Socrate* iudice *Lib. IV. Cap. XXIII. f. 355.* per omnia similis *Aegyptio*, dissimilis vero morum comitate & suavitare, qua erga accedentes hilarius erat & urbanitate & suavitare, qua iuniores ad monasticae vitae cupiditatem invitabat & adducebat, cum alter & reverendus & auferus erga accedentes esset. Miracula tot tantaque uterque patravit, ut de utroque possit dici, quod *Socrates*, l. c. de seniore sive *Aegyptio* habet: *tot curationes ac sanationes fecit, & tot Demones ex obsessis expulit, ut quae per gratiam Dei perfecit, proprios commentarios requirerent.* Ex quibus pauca, & quidem, quae ex antiquis historiarum monumentis a neotericis petita sunt, adducere lubet. *Palladius Hist. Lausicae, XX. & eoque B. Geierus Considerat, Temporis & aeternitatis Evangel. Tom. II, Dom. XVI, p. Tr. in fine p. 772. Carpovius Conc. Fun. Tom. II. p. 1426. Idem Sacrificium Eucharist. pro peste finita, p. 250. Spizelius Literato Feliciss. p. 113.* ita refert: *MACARIUM Alexandrinum* statuisse aliquando quinque dies solam mentem suam ita componere, ut a Deo avelli non posset, & nihil aliud omnino cogitaret, quam *Deum*, & ut *Μεγαλομυος* *ΜΑΚΑΡΙΟΣ* coelestem *αυαγιας*; idque cum apud se statuisset, clausisse cellam suam & aulam intrinsecus, ut nulli responsum daret. Utque mentem suam eo melius ad meditationes illas divinas atque coelestes prepararet, animae suae acclamasse: en ascendis coelum, cave ante constitutum tempus terram aspicias, hic ordinibus angelorum intereres, hic DEO frueris. Cumque in illis meditationibus animam suam per duos integros dies sine impedimento & non interrupte sustentasset, diabolum ejusmodi dulcedinem coelestem *MACARIO* invidisse, utque interrumpere eam, cellulam ejus incendisse, sed cum etiam pavimentum tabulatum flammam concepisset, ac ignis aestus devotionem semel inceptam & conceptam impedire videretur, praesens ejus dulcedine nec flammam nec flammaram aestus curasse. *Ruffinus Hist. Eccl. Lib. II. Cap. IV. f. 251.* ex eoque *Arnoldus, in vera effigie primorum Christianorum in sive & vita*, Tom. II. Lib. VII, Cap. II, n. 5. f. 137. a. narrat: coecum quandam rogasse, deduci se ad cellulam *MAGARII*, quae erat in deserto, itinere trium dierum. Quo postquam coecus multo ductantium labore pervenit, *MACARIUM* non reperisse domi. Contristatum valde, nullatenus mitigare moestitiam potuisse, sanitatis solatio carentem. Tum vero fervore fidei concalescentem: deprecor, dixisse ad eos, qui deduxerant, applicate me ad istam partem parietis, ubi cubare senior solet. Et cum fuisset admotus, parum luti aridi, quo paries oblitus videbatur, assumentem, palmae suae superposuisse. Rogasse etiam, ut aquam de puteo, ex quo bibere solebat, haurirent. Quare solventem glebulam, eodemque luto oculos suos superinungentem & lavantem de aqua, quae hausta fuerat, repente accepisse visum, ita ut nullo indigens adminiculo, rediret ad sua. *In Viris Patrum, a Majore editis*, p. 47. ex iisque a *Lutbero* nostro *To. VI. Altenb. f. 640, a. & To. VII. f. 77. a.* refertur: cujusdam e vicino oppido patrisfamilias virgo filia, per phantasias magicas, videbatur hominibus in equinum animal versa, ut putaretur equa esse, & non puella. Hanc adduxerunt ad eum, tunc ille percunctatur: quid sibi vellet? Ajunt parentes ejus: equa haec, quam vident oculi Tui, puella virgo & filia nostra fuit, sed homines pessimi magicis artibus in animal hoc, quod vides, eam vertent. Rogamus ergo, ut ores Dominum, & commutes eam in id, quod fuit. At ille ait: Ego hanc, quam ostenditis mihi, puellam video, nihil in se pecudis habentem. Hoc autem, quod dicitis, non est in ejus corpore, sed in oculis intuentium. Phantasiae enim daemonum sunt istae, non veritas rerum. Et cum introduxisset eam cum parentibus suis intra cellulam, fixis genibus orare *CHRISTVM* coepit, simulque & parentes horrabatur, secum Domino supplicare, & post haec perungentes eam oleo in nomine Domini, omni fallacia visus expulsa, virginem videri omnibus etiam

ur

ut sibi videbatur, effect. *Ibidem* p. 48. ex iisque *Dauroult*. libro superius citato Cap. I. Tit. XIII. n. 1. p. 23. narrat, venisse aliquando ad MACARIVM hereticum quendam Hieracytam, quod genus hæreseos apud Ægyptum invenitur. Hic cum per multam loquendi artem, plurimos fratrum, qui habitabant in eremo, conturbaret, ausus est etiam coram ipso fidei suæ asserere pravitatem. Cui cum resisteret senior & contradiceret, ille verba simplicia argumentis callidis eluebat. Sed cum videret sanctus, fidem fratrum periclitari: quid opus est, inquit, nos verbis contendere ad subversionem audientium? Exeamus ad sepulchra fratrum, qui nos præcesserunt in Domino, & cui nostrum concesserit Dominus, suscitare mortuum de sepulchro, sciant omnes, quia illius fides probatur a DEO. Sermo hic omnibus, qui aderant, fratribus placuit. Processerunt ad sepulchra, hortatur MACARIVS Hieracytam, ut evocaret mortuum in nomine Domini. At ille: tu, inquit, qui proposuisti, prior evoca. Et MACARIVS prosternens se in oratione ante Dominum, ubi sufficienter oravit, elevatis sursum suis oculis ad DEUM ait: Tu, Domine, quis ex duobus nobis rectam fidem teneat, ostende, elevato mortuo hoc. Et cum hæc dixisset, fratri cuiusdam nomen, qui nuper fuerat sepultus, evocavit; cui ille, cum de tumulo responderet, accedentes fratres continuo, quæ superposita erant, auferunt, & e ductum eum de sepulchro, resolutis fasciis, quibus constrictus erat, exhibuerunt viventem. Hieracyta vero, ubi hæc vidit, obstupefactus in fugam veritur, **Quem** fratres quoque omnes insequentes, extra terminos terræ illius exturbaverunt. De altero MACARIO, Alexandrino dicto, *eodem vitæ Majoris* p. 49. ex iisque *Tirius Locis Histor. Theol.* p. 399. & alii ista narrant: Vidit aliquando per totam Ecclesiam, quasi parvulos quosdam pueros æthiopes tetros discurrere, huc atque illuc, & velut volitando deferri. Moris autem eis inibi sedentibus cunctis, ab uno dici Psalmum, caeteris vel audientibus vel respondentibus. Discurrentes ergo illi æthiopes pueri, singulis quibusque sedentibus alludebant, & si cui duobus digitulis oculos compressissent, statim dormitabat. Si cui vero in os immerissent digitum, oscitare eum faciebant. Ubi vero post Psalmum ad orandum processissent fratres, præcurrebant nihilominus singulos, & ante alium jacentem in Oratione quasi mulierum specie ferebantur, ante alium quasi ædificantes, aut portantes aliquid, aut diversa quæque agentes apparebant. Et quæcumque demones quasi ludendo formassent, hæc orantes illi in cordis sui cogitatione versabant. A nonnullis tamen ubi aliquid horum agere coepissent, quasi vi quadam repulsi præcipites dejiciebantur, ita ut nec stare quidem prorsus aut transire juxta eos auderent, aliis vero etiam infirmis fratribus supra cervices & dorsa ludebant, quia non erant in sua oratione intenti. Hæc cum vidisset sanctus MACARIUS, ingemuit graviter, & lacrymas profundens ad Dominum: respice, ait, Domine, & ne fileas, neque mitigeris DEUS. Exurge, ut dispergantur inimici tui, & fugiant a facie tua, quoniam anima nostra repleta illusionibus. Post orationem tamen examinanda veritatis gratia seorsim evocatis singulis quibusque fratribus, ante quorum faciem viderat demones diverso habitu & variis imaginibus ludentes, requirit ab eis, si in oratione vel ædificandi cogitationes habuerit, vel iter agendi, vel alia diversa, quæ unicuique imaginata per demones viderat, & singuli eorum ita confitebantur in corde suo fuisse, ut ille arguebat. Et tunc intellectum est, quod omnes vanæ & superflue cogitationes, quas vel Psalmorum, vel orationum tempore unusquisque conceperit, ex illusione demonum fiant, ab his autem, qui omni custodia servant cor suum, tetri repelluntur æthiopes. DEO enim conjuncta mens, & in ipsum præcipue Orationis tempore intenta, nihil alienum. nihil superfluum recipit. Alia ex illis Patrum vitis adducere super se deo, ac unicum *ex Jacobi de Voragine* l. c. n. XIII. ubi plures de MACARIIS relationes, repeto, quia *Carpzovius noster Conc. Fun.* Tom. I, p. 640. refert: Vidit MACARIUS Satanam transuentem in habitu hominis, & habentem vestimentum lineum laceratum, & per omnia foramina dependebant ampullæ, & dixit ei: Quo vadis? Tunc ille: vado portionare fratres, Cui MACARIUS: Quare tot ampullas portas? Respondit: gustum fratribus porto, & si unum alicui non placebit, offeram aliud, vel tertio, & sic per ordinem, ut aliquod placeat.

D

Fx

Ex qua Legenda, non tam Aurea, quæ dicitur, quam, ut aliis dicitur, Plumbea, quam *Ludovicus Vives* non dubitavit dicere ab homine oris ferrei, cordis plumbei esse scriptam, de qua *Vossius de Hist. Lat.* Lib. II. Cap. LX. fin. p. 492. more suo nonnisi docta & undique conquesta habet, plura adducere possem, nisi relatio eorum non ex veritate, sed otiosorum monachorum cerebro nata videretur. Illud tamen non prætereundum puto, quod de utriusque MACARII persecutione refert *Sozom. Hist. Eccl.* lib. VI. Cap. XX. p. 147. *Ruffinus Hist. Eccles.* lib. II. Cap. XIV. f. 251. *Magdeburg. Centur.* IV. Cap. II. col. 18. *Pappus Episc. Hist. Eccl.* p. 48. *Bohemus Episc. Hist. Eccl.* N. T. p. 185. Sub Valente Imperatore, Ariana hæresi addictissimo, a morte Athanasii Lucio Ecclesiæ Alexandrinæ gubernacula tradunt, Petro, cui Athanasius Episcopatum commiserat, ex Episcopatu in carcerem detruso. Hic arbitratus, ac si efficeret, ut monachi in eremo Ægypti in opinionem suam descenderent, quoniam illis persuaderet non poterat, vi aggreditur. Et cum ne ita eos in suas pertrahi posse partes videret, MACARIOS duos, armata militum manu noctu comprehensos, in insulam quandam Ægypti paludibus circumdatam deducebat. Hanc viri superstitiosi & religionis Christianæ mysteriis haudquaquam initiati incolebant, siquidem delubro plane vetustissimo, quod apud ipsos erat, multum venerationis cultusque tribuerunt. Postquam vero monachi eo appulere, memorant, illis in insulam jam ingressuris filiam sacerdotis dæmone agitatam obviam prodiisse. Quæ cum curreret, clamaretque, homines insulares re adeo improvisa atque admirabili obstupefactos eam secutam esse. Ubi autem venit ad navem, quæ sanctos illos senes eo advexerat, humi provolutam eos supplicem obtestari, & voce magna sic clamare cœpisse: quid ad nos, o magni DEI famuli, venistis? Nam hæc insula nostrum vetus domicilium est. Nemini quicquam facesimus negotii, sed hic omnibus mortalibus incogniti delitescimus, istis paludibus undique circumclusi. Quod si vobis ita placuerit, occupate nostram possessionem & vestram propriam facite, nos cedemus. Atque hæc quidem hæc profudit voces. Ut autem MACARII dæmonium inculpaverant, puella ad sanam mentem rediit. Quæ de causa ejus Pater cum sua familia, quin etiam omnes insulæ habitatores ad fidem Christi se transtulerunt. Postremo delubrum suum ubi diruerant, in Ecclesiæ commutarunt. Quæ res Alexandrinis nuntiata, non mediocriter animum Lucii divexabant. Nam parum aberat, quin a sui ipsius favoribus in odium vocatus fuisset, utpote qui non hominibus, sed ipsi DEO, bellum aperte denuntiasset. Itaque confessim mandatum occulte dat, ut MACARII cum suis comitibus ad sedes suas ac solitudinem revertantur.

Cum vero nulla res tam sacra, quin profanis manibus ad profanos usus auferatur, non sit angelus lucis, quin in ejus formam diabolus abeat, nec DEI tremendum nomen atque mysterium, quin Satanæ *εβουλή* ad gentilium idololatriam abutatur, sic nec nomen MACARII beatum MACARIIS vere *μακαρίοις* proprium & familiare manere potuit, quin ad impios & hæreticos etiam fuerit derivatum, vel potius ab ipsis harpagatum, ac injusto titulo usurpatum. *Cyprianus* lib. II. Epist. X. & lib. III. Ep. II. & III. apud *Magdeburg. Centur.* III. col. 186. inter Novati erroribus adductos numerat MACARIVM, Nicostratum, Urbanum & Sidonium, contra Cornelium Episcopum Romanum Novati errores propugnantes. Et Ario adhæsit quidam MACARIVS nomine, proptereaque una cum Euzoio, Julio, Mena, & Helladio, juxta *Socratem Hist. Eccl.* lib. I. Cap. VI. & *Theodor.* lib. I. Cap. IV. ex iisque *Magdeburg. Cent.* IV. Cap. X. col. 1350. 12. ab Alexandro orthodoxo Episcopo ejectus, quem MACARIVM ibidem *Centur.* IV. Cap. XI. col. 1375. 12. presbyterum cum Martyrio & Hesichio Diaconis ipse Athanasius Apologia II. Eusebianorum legatos apud Julianum, Romanum Episcopum, contra se fuisse testatur. MACARII Antiochiæ Episcopi, Monothelitarum unam in CHRISTO voluntatem statuentium hæresi addictissimi mentionem facit *Micralius Histor. Eccles.* lib. II. Sect. II. QV. XX. n. 6. p. 393. edit. noviss. *Bohemus Hist. Eccl.* N. T. p. 1053. *Letus Compend. Hist. Univers. Civilis & Eccl.* p. 172. qui in sexto Concilio Generali, Constantinopoli in Trullo CCLXXX. Episcopis habito,

&a

& a Constantino IV. religioni orthodoxæ addictissimo ad Ecclesias, ob errorem Monothelatarum scissas unendas, convocato, præfens fuit. Ubi ipse Imperator Patres est hortatus, ut veritatem remotis omnibus philosophorum concertationibus ex unis sanctorum scriptorum monumentis conarentur eruere. Ubi Monothelætæ damnati, Constantinopolitanus Patriarcha a sententia destitit, MACARIUS perseveravit, citiusque millies se moriturum, quam de suspecta sententia discessurum dixit. Quam vocem ubi Imperator & Catholici audierant, ira perciti, orarium collo demi iusserunt, eumque ex Concilio pulsum, anathemate percuti sunt. Factum est autem, ut eadem hora atræ omnes aranearum telæ conclavis e laquearibus lapsæ sint, MACARIUS in Italiam relegatus, & Theophanes in ejus locum suffectus. Cujus concilii summam ex *Photio Hilarius* adducit, *Notis ad Cypri Chronicon Ecclesie Græcæ*, p. 76. Imo inter Manichæos impiissimos hæreticos certa juxta *Augustinum de hæresibus* Cap. XLIV. p. 222, Edit. Danæi Helmstad. & *Hottingerum Hist. Eccl. To. I. p. 150.* fuit secta, quæ MACARIOS se vocavit.

Sed valeant isti, & alii hoc genus MACARII, & abeant cum suo nomine ad MACARIUM Gentilium, in qua post hanc vitam apud inferos beati vivere credebantur. Nobis vero MACARII vere μακάριοι jam campum aperire possent in MACARII nostri Φεράνιος & viri sui nominis laudes excurrendi, quando vitam ipsius & officium, officique functionem, functionisque fidelitatem, fidelitatisque continuationem ad antiquos antea recensitos MACARIOS, tanquam ad speculum accommodare, vel antiquos MACARIOS ad Nostrum applicare animus esset. Præcipue quando nobis proponimus blandos mores, mirificam humanitatem, sermone dulcedinem, doctrinæ ubertatem, quam gustare & regustare erat Ambrosia & Nectare satiari, animum omnibus expositum, studium omnium inserviendi commodo propensissimum, MACARIUM nostrum vere μακάριον possemus dicere, nobis referre, imo reddere MACARIUM illum Alexandrinum, qui juxta *Scultetium medulla Patrum To. III. p. 402.* ex *Nicephori* lib IX. Cap. IV. testimonium, ab Ægypto nonnisi moribus abibat, quod in colloquiis hilaris & jucundus, urbanis salibus utens, juvenes ad studium & exercitium pietatis adduxerit. Ubi MACARII isti antiqui Ariadneum filium porrigere possent, qui Μανδρός μακαρίως MACARII nostri vere MACARII vitæ, nativitatis, studiorum & officiorum, quibus satis fideliter functus est, feliciter & sine errore ita & reditu absolvere cogitaret. Sed jam sufficienter ex ipsis sacris literis, tanquam verbo veritatis, πιστη λόγων καὶ πάσης ἀποδοχῆς αἰτίω probasse, MACARIUM nostrum Virum sui nominis fuisse MACARIUM μακάριον, exindeque veram ejus μακαρίαν delineasse ac descripsisse.

Erat vero MACARIUS noster μακάριος, Φεράνιος sive Vir sui nominis non tantum in eo, quod a DEO constitutus erat, & electus & vocatus, ut in Ecclesia Christiana esset Salvator, ein Seligmann/ ein Seligmader/ 1. Tim. IV, 16. Sed & Salvator, ein Heyland/ ut a Vulgato & Luthero nostro Doctores Ecclesiæ publici eosque inter Socer tuus μακάριος Obad, v. 21, vocatur. De qua, Soceritui μακάριος ex jam citato loco petita denominatione ac nominis derivatione in meis sub finem præterlapse anni ad Te datis, ac publice extantibus, nonnulla me monuisse nosti, eamque illo tempore non tam ipsum MACARIUM nostrum ejusque μακαρίαν respexisse, quam officium ejus & auditores, in quorum commodum & salutem officium suum gerebat & exercebat. Jam ulterius MACARIUM nostrum Φεράνιον sive Virum sui nominis fuisse dico, quando fidem & vitam ejus considero, & quidem MACARIUM vere μακάριον, extra μακαρίαν coelestem & æternam adhuc constitutum, ut, sicuti ΜΑΚΑΡΙΑΝ, μακαρίαν μητέρα καὶ ὕλοποιημένην nostri Salvatoris matrem ἐν γυναικὶν πάσαις αἰ γυναικῶν ΜΑΚΑΡΙΖΟΥΜΕΝ, Luc, I, 48, & sicuti ΜΑΚΑΡΙΖΟΥΜΕΝ τὸς ὑπομένοντας, Jacob, V, 11, ita merito nos, qui MACARIO jam vere μακαρίω superstites sumus, μακαρίζομεν vel beatum prædicamus MACARIUM nostrum Φεράνιον. Beatitudines enim istas, quas JESUS ὁ ΜΑΚΑΡΙΟΣ, καὶ μένος δυνάστεος ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλευσάντων, καὶ κύριος τῶν κυριεύσαντων, 1. Tim. VI, 15, de suis discipulis omnibusque ipsorum præsentibus vestigia,

Matth. V. 3. seqq. deprædicavit, de MACARIO nostro μακαρίῳ affirmare possumus.

Si enim ΜΑΚΑΡΙΟΙ οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, & MACARIUS noster ΦερόνυμοⓈ his in terris μακάρηⓈ fuit ipsiusque fuit regnum coelorum. Paradoxum quidem hoc CHRISTI effectum esse videtur, quod pauperes reges esse dicit, vel, ut *Johannis Feri*, concionatoris Moguntini, verba vere Evangelica ex *Comment. in Matth.* Lib. I. p. 123. mea faciam: *quid tam absconditum, quam paupertatem esse beatam? Confundit Christus hoc verbo omnes mundi sapientes, dejecit, quicquid unquam hac de re Philosophi scripserunt. Verum non simpliciter dicit, Beati pauperes: sed pauperes Spiritu. Qui autem sunt pauperes Spiritu, agnosces ex his, qui corpore pauperes sunt. Pauperes corpore sunt, qui non habent, quod ad vitæ necessitatem pertinet, nec quicquam, in quod possent confidere, sciunt alienam beneficentiam sibi necessariam: agnoscunt se mendicos, humiliant se coram eis, qui sublevari possunt eorum inopiam. Eodem modo pauper Spiritu est, qui miseriam suam agnoscit & peccata: videt se Dei judicio obnoxium, & ob id timet. Deinde videt nihil esse in se ipso, nec in aliqua creatura, quo liberari possit a judicio Dei: proinde nec in se, nec in quacunque creatura sperat. Verum ad omnem boni fontem currit, a solo Deo pendet: hunc invocat, huic detegit miseriam suam, qui dives est in omnes, qui invocant illum. In summa, paupertas illa profundissima est humilitas, & ante DEUM (ut ita dicam) nihilitas: vel ut *David ait*, Spiritus concussus, contritus, humiliatus, abjectus, nihil sibi tribuens, sed omnia in Deum referens, cujus omnia sunt, &c. MACARIUS enim noster in sua justitia & sanctitate diffusus, in se ipso plane desperavit, ac unice in CHRISTO JESU salutem animæ & gratiam Dei quaesivit & invenit, quæ regnum coelorum dicitur, quia juxta explanationem *Gerhardi*, *Notis* in h. l. p. 253. (1) est coelesti quid in his terris non videtur, (2) quia est æternum (3) quia illis datur, quorum πολέτευμα in coelis, quorum anima est coelum, hoc est, sedes Dei. Sicque MACARIUS noster vere ΦερόνυμοⓈ fuit.*

Si ΜΑΚΑΡΙΟΙ αἱ πενθήντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται, & MACARIUM nostrum ΦερόνυμοⓈ fuisse, dicendum est. Lugebat enim imaginis divinæ amissionem, ac torius generis humani ac sui ipsius intimam corruptionem, boni debiti intermissionem, & mali malitiosam commisionem, diaboli tentationes & insidias, mundi persecutiones & illecebras, carnis allecationes & infirmitates, & sentiebat contra hæc omnia divinam consolationem, sibi que ad veritatem firmissime persuadebat, certam ab omnibus malis liberationem, luctus in gaudium permutationem, æternam corporis & animæ glorificationem, largissimamque a DEO ex gratia promissam retributionem.

Si ΜΑΚΑΡΙΟΙ οἱ περῶτες, ὅτι αὐτοὶ κληρομήσουσιν τὴν γῆν, & MACARIUS noster ΦερόνυμοⓈ fuit, quando, ut *Chromatius* in h. l. περῶⓈ explicat, fuit mansuetus, humilis, modestus, in fide simplex, & ad omnem injuriam patiens, qui præceptis Evangelicis institutus dominica mansuetudinis imitatus est exemplum, ac veritatem effati Paulini I. Tim. IV. 8. expertus est, pietatem ad omnia esse utilem, ac habere promissionem præsentis & futuræ vitæ.

Si ΜΑΚΑΡΙΟΙ οἱ πενῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην, ὅτι αὐτοὶ χορταθήσονται, & MACARIUS noster ΦερόνυμοⓈ fuit, dum, ut iterum *Ferus* jam laudatus I. c. p. 129. Evangelicorum more, Evangelico ore, ut testis veritatis loquitur, desiderium sensu justitiæ, quam Paulus ubique prædicat, quæ coram Deo justus fuit & purus, ac totis viribus ad hoc missus est, ut vere justus esset: qui se pauperem, miserum, ac peccatorem & ad omne bonum insufficientem agnoscebat, & ob id ardenti desiderio gratiam coelestem, misericordiam, amorem justitiæque Dei desiderabat, sicque famem & sitim felicissimam sentiebat, nihilque se beatius, qui suam infirmitatem semper agnoscebat, & divinam gratiam aridis faucibus unisque suspiriis sitiebat, & a solo coelesti Patre pendebat, cujus spiritualis esuriet & cognitio propriæ imbecillitatis, sicut esuriet corporis e somnacho vacuaturæ procedit. Velut *Riveti* verba ex *Comment. in Psal. XVI.* Tom. II. Opp. f. 69. a. mea faciam, debemens constansque divina justitiæ, id est justificationis sanctificationisque in

CHRISTO

CHRISTO desiderium, & dolor luctusque ex sensu peccatorum & injustitiæ propria in ipso fuit, quamdiu in his terris vixit; ita suorum desideriorum a Deo omnis boni datore compos factus veris bonis impletus est, & sicut fide bibit ex aqua, quam CHRISTUS ipsi dedit, ita non sitiet in æternum, sed aqua illa, quam dedit ei JESUS, quamque sibi bibendus hausit, facta est ei fons aquæ salientis in vitam æternam; juxta CHRISTI promissionem Johan. IV, 14.

Si ΜΑΚΑΡΙΟΙ οἱ ἐλεημοιοι, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται, & MACARIVS noster vere μακάριος fuit, dum per fidem justus ex fide prodeuntem charitatem, ex charitate mutuum proximi malorum sensum ostendit, nec ullius, quæ vera veræ misericordiæ in-doles, hominis malis aut miseris exultavit, sed illis sublevandis καθύπευθε occupatus fuit, ut verbo non tantum dilexerit, sed opere & veritate, omniaque bona, tam animam quam corpus concernentia, a DEI misericordia, non ex operibus, sed ex gratia consecutus fuerit.

Si ΜΑΚΑΡΙΟΙ οἱ κ. Θεοὶ τῆ καρδία, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψοντα, & MACARIVS noster vere μακάριος καὶ Φερόνυμος sive vir sui nominis fuit, dum cor per fidem purificatum habuit, Actor. XV, 9. ac puritate per fidem in Justificationem imputata, imputata inquam cum Paulo ex Philipp. III, 6, 7, 8, 9. contra Papistarum blasphemias, qui putatitiam & putativam vocant illam per fidem imputatam justitiam, dicta imputata, inquam, gavisus, vitæ sanctitatem operumque puritatem non externis coloribus incrustatam, aut simulatæ hypocriteo fucō cerussatam, ex corde puro perque CHRISTI sanguinem purificato & ab intentione perversa ac vitiosis affectibus integro prodeuntem probare studeat, oculis fidei DEUM in regno gratiæ vidit, visurus ipsum non amplius δὲ, ἵσώπτερον ἐν ἀνώγαμῳ, ἀλλὰ πρῶτον πρὸς προσώπῳ.

Si ΜΑΚΑΡΙΟΙ οἱ ἐρηνοιοι, ὅτι αὐτοὶ ὑπὲρ κληθήσονται, & MACARIVS noster vere μακάριος duplici ratione Φερόνυμος, sive Vir sui nominis fuit, dum ut IRENO-PLVTVS justificatus ex fide pacem habuit erga DEUM per Dominum nostrum JESVM CHRISTVM, Rom. V, 1. & ut ἐρηνοιοι, secundum Chromatium in h. l. deductionem, eos, a quibus ipse offensus erat, sibi; eos, qui inter se dissidebant, sibi mutuo; idemque eos, quibus cum DEO non conveniebat DEO reconciliari conabatur, perpendens illud Talmudis apud Lightfootum Horis Hebraicis & Talmudicis in Quatuor Evangelistas, p. 256: Pacificatio inter vicinos inter ea numeratur, quæ fructum bonum edunt in hac vita, atque usum fructum in vita futura. Et juxta Chrysostrum, non sufficere sibi putabat, se esse pacatum, nisi accessisset pacis inter alios conciliandæ studiū, dum pacem ad DEUM habebat, atq; ad eandem alios adducebat, sibi a DEO pacis, Rom. XV, 33. XVI, 20, 1. Cor. XIV, 33. Phil. IV, 9. 1. Thes. V, 23. ministerium reconciliationis vel pacis esse datum ratus, ut sicut DEVS nos sibi per CHRISTVM, pacis principem, Ef. IX, 6. reconciliavit, 2. Cor. V, 19. ita alios a DEO dissidentes ac propter peccatum ab ipso averfos, per Evangelium pacis DEO reconciliatos redderet, sicque se filium DEI, per CHRISTVM fratrem sibi reconciliati, Patri suo suisque fratribus per pacis studium probaret, ita ut jam inter turbas hujus mundi bellicas & armorum strepitus filius DEI fuerit, licet illa gloria nondum omnibus apparuerit, 1. Joh. III, 3.

Si ΜΑΚΑΡΙΟΙ οἱ δειδιωμένοι ἐνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν ἁερῶν, Si ΜΑΚΑΡΙΟΙ οἱ πάροντες διὰ δικαιοσύνην, 1. Petr. III, 14. Si ΜΑΚΑΡΙΟΙ ἀνὴρ ὃς ὀπομένε πειρασμῶν, ὅτι δόκιμος γινόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπαγγέλλεται ὁ κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτὸν, MACARIVS noster vere μακάριος, Φερόνυμος, fuisse dici potest, mudnon raro a mundi impietate, cuius vitæ & vitiorum non rarus isque acerrimus atque vehementissimus erat oburgator, multa mala fuit passus, eaque passione exultavit, paratus majora & graviora, si DEI ferret voluntas, pati, imo ob justitiæ prædicationem & exercitium sanguinem effundere, in regno gratiæ constanter sub Monarchæ cœlestis gubernaculo viveret, suoque capiti CHRISTO Spiritus sui gratia indivulso nexu unitus permaneret, inque via adhuc constitutus πολίτευμα in cœlis haberet, tandemque in gloria regnum ex gratiæ regno transfret,

E

Si de-

Si denique ΜΑΚΑΡΙΟΙ, ὡς ὀνομάζονται καὶ διὰ τὴν ἰσχυρὰν καὶ ἁγίαν πᾶν ποιητὸν ἦμα καὶ αὐτῶν, ψευδομένοι, ἕνεκεν χριστοῦ, ὅτι ὁ μισθὸς αὐτῶν πολὺς ἐν τοῖς ἑβραίοις, MACARIUS noster φερόμενος, & vir sui nominis fuit, dum in mundi technis & insidiis non affligebatur ὡς Φωνεὸς, καὶ κλέπτῆς, ἢ κακοποιός, ἢ ὡς ἀλλοτριεπισκοπος, ἀλλ' ὡς χριστιανός, eaque passione non pudescibat, sed glorificabat DEUM hac in parte, præcipue quod venerit in nomine ἑβραϊστικῶν ἐν ὀνόματι χριστοῦ ΜΑΚΑΡΙΟΣ, 1. Petr. IV, 14. 15. 16. cogitans vitam æternam, quæ merces & donum vel gratia. *Donum quidem*, ut iterum bene monet testis ille coelestis veritatis, Job, Ferus, h. l. p. 142. quia sola munificentia Dei, nullo nostro merito, nulloque jure nobis datur. Non enim sunt condigne passiones hujus temporis ad futuram gloriam, quæ revelabitur in nobis, Rom. VIII. 18. Est quoque merces, non quod nos promereamur, sed quod gratis a DEO promissa est. Proinde enim merces dicitur, quod debet a sit, non propter aliquod opus nostrum, sed ob voluntatem bonamque DEI voluntatem. Non igitur opus vel passio respicienda est, sed voluntas DEI: ita enim Paulus docet, charitatem exhibere erga sanctos, propter spem repositam in coelis, sed quam concipis ex promissione DEI promittentis coelestia. Nihil igitur de mercede: verax est fidelis est DEUS, tu autem quodcumque potest manus tua, in instanti operare: neque tanti opera tua aestimes, committe DEO: quanto tu ea majora aestimes, tanto minor a eadem aestimat DEUS, & e contra. Ut de MACARIO nostro φερόμενος ad ipsum MACARIUM mihi ex Salvatoris nostri ore ista audiri videantur: ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὁ ΜΑΚΑΡΙΟΣ, ὁ πενήσιος ἐν τῷ νῦν καιρῷ, ὅτι χορηγέσται. ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὁ ΜΑΚΑΡΙΟΣ κλαύσιος ἐν τῷ νῦν καιρῷ γελῶ. ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὁ ΜΑΚΑΡΙΟΣ ἔστιν, ὃν εὐίστησαν οἱ ἀνθρώποι, καὶ ἀφάρτησαν αὐτόν, καὶ ὀνειδίσαν, καὶ ἐξέβαλον τὸ ὄνομα αὐτοῦ ὡς ποιητῶν, ἕνεκα τῶν οὐκ ἀνθρώπων, καὶ ἕνεκα τῶν κατὰ σκιὰν, ὅτι ὁ μισθὸς αὐτοῦ πολὺς ἐν τῷ ἑσπέρῳ. Luca VI. 21. 22. 23.

Imo si juxta effectum Salvatoris nostri ΜΑΚΑΡΙΟΣ, ὃς εἰάν μὴ σκανδαλιθῆν ἐν χριστῷ Matth. XI. 6. & MACARIUS noster ΜΑΚΑΡΙΟΣ fuit, quod non tantum sermo ille de CHRISTO, qui iis quidem, qui perzunt, stulticia est, sibi cum aliis credentibus, qui servantur, potentia DEI fuit, sed ipse CHRISTUM prædicavit crucifixum, ἰδαίους μὲν σκάνδαλον, ἔθνησι δὲ μωρίαν, ipsis autem vocatis, tum Judæis, tum Græcis, CHRISTUM DEI potentiam ac DEI sapientiam, 1. Corinth. I, 18, 23, 23. Si ΜΑΚΑΡΙΟΣ Σίμαν βλαδῆ Ἰωάνη propter confessionem suam de CHRISTO θεοῦ θεοῦ ἔσται, ὅτι σαρεὶ καὶ αἰμα ἐκ ἀπεικάλυψεν αὐτόν, ἀλλ' ὁ πατὴρ χριστοῦ ὁ ἐν τοῖς ἑβραίοις, Matth. XVI, 17, Et MACARIUS noster φερόμενος fuit, quod Salvatorem suum ingenue & aperte confessus est coram hominibus, confessurum se, imo jam contentem se coram Patre suo, qui in coelis est, Matth. X. 32. Cogitans subinde illud Pauli: Si confessus fueris ore tuo Dominum JESUM, & credideris in corde tuo, quod DEUS cum excitarit a mortuis, servaberis. Corde enim creditur ad justitiam, ore autem Confessio fit ad salutem, Roman. X, 9. 10. qui se ipsum ΜΑΚΑΡΙΟΝ ducebat, quod causam suam apud Agrippam esset dicturus, Act. XXVI, 2. Si ΜΑΚΑΡΙΟΣ servus ille, quem, cum venerit Dominus, invenerit tantem famulitio suo alimentum in tempore, Matth. XXIV. 45. 46. & dimensum, Luc. XII, 38. 43. & MACARIUS noster φερόμενος fuit, quod famulitio DEI panem de coelo defendentem ac mundo vitam afferentem in cibum obtulit, ut eo vescentes non morerentur, sed in æternum viverent, Johann. VI, 33. 35. 50, 51. ac vitæ aquam propinavit, ut bibentes ex aqua illa viva, non sitiant in æternum, sed oblata aqua fiat in ipsis fons aquæ salientis in vitam æternam, Johan. IV, 10, 14. Si ΜΑΚΑΡΙΟΣ, qui faciens epulum, pauperes vocat mancos, claudos, coecos, qui non possunt gratiam retribuere, cui retribuitur in resurrectione iustorum, Luc. XIV, 13, 14. MACARIUS noster φερόμενος fuit, quod mancis, cæcis, claudis, panem apparavit in regno coelorum comedendum, Luc. XIV, 15, ac ne naturali sua impotentia aut virium insufficientia, quæ Tertulliano dicitur, vel potius ἀπιστία accubiti coelestis excluderentur, & fruitione salutari privarentur, miseros istos homines ex plateis & vicis urbis, ad Domini præceptum, adduxit, Luc. XIV, 21, subinde vocatorum salutem & vocationis μακαριαν laudans, ingeminando: ΜΑΚΑΡΙΟΙ οἱ εἰς τὸ δεῖπνον τῶν γάμων τῶν ἀγίων κληθήμεῖς, Apoc. XIX, 9. Et quia dapibus illis coelestibus vitam spirituale confirmantibus & servantibus verbum Dei vivificum merito annumeratur,

ratur, Efai. XXXIIX, 16. ut MACARIUS ΦεράνυμⓄ una illud Salvatoris nostri alta voce invitatis acclamavit: ΜΑΚΑΡΙΟΙ οἱ ἀκούοντες τὸν Λόγον τῷ Θεῷ καὶ Φυλάσσοντες αὐτόν, Luc. XI, 28: Et: Εἰ ταῦτα ἴδωτε, ΜΑΚΑΡΙΟΙ ἔσε ἐὶν ποιῆτε αὐτά, Johan. XIII, 17. ad dens illud Johannis: ΜΑΚΑΡΙΟΣ ἔ ἀναγνωσκων, καὶ οἱ ἀκούοντες τὰς λόγους τῆς προφητείας, καὶ τηρούντες τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα, Apoc. I, 3. ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὁ τηρῶν τὰς λόγους τῆς προφητείας τῷ βιβλίῳ τούτῳ, Apoc. XXII, 7. ΜΑΚΑΡΙΟΙ οἱ ποιῶντες τὰς ἐντολάς αὐτῆς, ἵνα ἔσται ἡ ἔξοδος αὐτῶν ἐκ τοῦ βύθου τῆς θύρας, καὶ τοῖς πύλαις ἐπέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν, Apoc. XXII, 14. Illudque Apostoli Jacobi: Ὁ παρακύψας ἐν νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, καὶ παρακαίνας, ἔστω ἐν ἀκροατῆς ἐπιλησιμονῆς γενομένη, ἀλλὰ ποιητῆς ἔργου, ἔστω. ΜΑΚΑΡΙΟΣ ἐν τῇ ποιήσει αὐτῷ ἔσται, Jacob. I, 25. Et quia illud Salvatoris notum sibi erat: ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὁ γρηγορῶν, καὶ τηρῶν τὰ ἰμάτια αὐτῆς, ἵνα μὴ γυμνὸς περιπατῇ, καὶ βλέπωσι τὴν αἰχμησομένη αὐτῆς, Apoc. XVI, 15. ΜΒΚΑΡΙΟΙ οἱ ὄλοοι ἐκεῖνοι, ἐς ἔλθῶν ὁ κριεῖ. ἐρεῖσει γρηγοροῦντας, αἰμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι περιώσεται, καὶ ἀνακληθῆναι αὐτὸς, καὶ παρελθὼν διακονήσει αὐτῆς. Καὶ ἐὰν ἔλθῃ ἐν τῇ δευτέρᾳ Φυλακῇ, καὶ ἐν τῇ τρίτῃ Φυλακῇ ἔλθῃ, καὶ ἐν τῇ ἑτῶι, ΜΑΚΑΡΙΟΙ εἰσὶν οἱ ὄλοοι ἐκεῖνοι, Luc. XII, 37. 38. MACARIUS noster erat ΦεράνυμⓄ, dum nocturne die que vigilabat, adventantis Domini inopinatum præstolatus accessum, et ad jusque accessum & in occursum lampadem suam affuso oleo præparabat, Matth. XXV, 7. Et si ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὁ Φάγεται ἄρτον ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, Lucæ XIV, 15. MACARIUS noster ΦεράνυμⓄ fuit, quando mores pocillatorum aut vinariorum promorum noluit inducere, qui aliis quidem parant potum inque haustum vina offerunt, ipsi interea siti- bundi, aut escariorum sectorum, quicibus appositos aliorum parant dentibus atque gustui, ipsi famelici; sed appositos cibos & vitæ calicem non tantum prægustare voluit, sed palatum invitorum exemplo suo excitare in dapibus cœlestibus ad satietatem fruiscentis.

Sique Maria sanctissima DEI mater ΜΑΚΑΡΙΑ ἡ πισεύσασα, Luc. I, 45. & creden- tium oculi ΜΑΚΑΡΙΟΙ, οἱ ἐλπίντες ἀ ἐλπίσκων ἀπόστολοι, Lucæ X, 23. Matth. XIII, 16. imo ΜΑΚΑΡΙΟΙ οἱ μὴ ἰδόντες, καὶ πισεύσαντες, Johan. XX, 29. summo nitebatur studio, ut fides vera in animo esset suo & corde, inque ea ad finem perseveraret, Matth. X, 22. que est ἐπιτηρημένη ὑπόστασις παγαμάτων, ἐλεγχοῦ. ἔ ἐλπευμέναν, Ebr. XI, 1. Et ne peccatum pec- catique dominium MACARII nostri μακαρίας impediret, incursionis peccati quoti- dianas infringere ac quotidiana emundare studuit, cogitando illud Psal- tum ex Psalm XXXII, 2. defutum: ΜΑΚΑΡΙΟΙ ἂν ἀφέθῃσαν αἱ ανομίαι, καὶ ἂν ἐσκε- αλύθῃσαν αἱ ἀμαρτίαι. ΜΑΚΑΡΙΟΣ ἀπὸ ὧ ἐ μὴ λογίσματα κύριε, ἀμαρτίαν, Rom. IV, 7. 8. quia ΜΑΚΑΡΙΟΣ καὶ ἀγίⓄ, ὁ ἔχων μέγⓄ ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ, ἐπὶ τῷ ὀθανάτῳ. ὁ δῖοντες ἐκ ἑχέ, ἐξοσίαν, ἀλλ' ἔσονται ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τῶ χειρῶ, καὶ βασιλεύσουσι μετ' αὐτῶ χίλις ἔτη, Apoc. XX, 2. Sicque in vera fide expeditavit τὴν ΜΑΚΑΡΙΑΝ ἐλπιδά, καὶ ἐπίφανεαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ σωτῆρⓄ ἡμῶν Ἰησοῦ χριστοῦ, Tit. II, 13. ne veritati affinxisse viderentur dicturi, se Φεράνυμον fuisse in vita, fuisse in morte, nec defuisse post mortem, annumeratum illis ΜΑΚΑΡΙΟΣ, de quibus vox illa cœlestis: ΜΑΚΑΡΙΟΙ, inquit, οἱ νεκροὶ οἱ ἐν κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπέρι. καὶ λέγει τὸ πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσανται ἐκ τῶν κόπων αὐ- τῶν. τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀγαλλῶσθὶ μετ' αὐτῶν, Apoc. XIV, 13.

Et ut paucis multa comprehendam, & quod dicitur tribus bolis, me non a veri- tatis limine abiturum confido, si affirmavero, MACARIUM nostrum Φεράνυμον felicissimum, dum MACARIUS incepit esse in hac vita, & mansisse post vitam, dum beatitudinem, quam a morte acquisivit, ante mortem jam habuit, licet bona quedam illi beatitudini cœlesti reservata, quibus ferendis hæc vita non fuit. Hic enim vere fuit filius DEI non natura, sed per regenerationem, nec in morte desit esse, etiam si vivere desit, & mansit a morte, qui fuit ante mortem, etiam si nondum apparuerit, quid futurus esset, quidque jam est, I. Johan. III, 3. Gloriam expectabat, non demum a morte dandam, sed quam in terris jam obtinuerat, post vitam tantum redandam, Rom. VIII, 18. Ubi Chrysofostomus cedro digna habet, ita de beatitudine electis jam data diserens: ἐν ὅπε πρὸς τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι, ἀλλὰ πρὸς τὴν μέλλουσαν ἀποκαλο- Φθῆναι, ὡς καὶ νῦν ἔσων μὲν, κρητισμόν δὲ. Et Occurrentis: καλὸς τὸ ἀποκαλοφθῆναι. ἔστι γὰρ καὶ νῦν, ἀλλὰ κρητισμα. De qua revelatione beatitudinis electis jam in terris da- ta: ante annum hoc spatium nonnulla, hic non repetenda, in concione monuifunebri, quam memoria immortalis, Chrysofomi aut Chryfologi cujusdam calamo digniffi-

per regenerationem accepit vitam in CHRISTO JESU, sed absconditam cum CHRISTO in DEO, quæ jam adhuc durat & durabit in omnem æternitatem, patefacienda demum, quando CHRISTUS vita ipsius patefactus fuerit, Colof. III, 2. 3. Hic in terris MACARIUS noster factus est justus per fidem in CHRISTUM JESUM gratis per redemptionem, factam in CHRISTO JESU, quem proposuit DEUS, ut esset placamentum per fidem in sanguine ipsius, ad declarandam justitiam suam per remissionem præcedentium peccatorum, Roman. III, 24. 25. dumque misericors Pater JESU CHRISTI fecit, ut, qui non novit peccatum, pro nobis peccatum esset, fecit, ut ipse efficeretur justitia DEI in ipso, 2. Corinth. V, 21. Jam vero Cælos novos ac terram novam, in quibus justitia inhabitat, quam hic secundum promissionem divinam expectabat, occupavit, 2. Petr. III, 13. Ubi non urgebo, quæ Guil. Estius in superius adductum locum Matthæi urget, quod de discipulis suis omnibusque Christianis CHRISTVS ipse in præsentem dicat, quod sint MAKARIOI, quia ad ea detorquet, quæ blasphema sunt, inque meritum Salvatoris nostri Catholici & monadici injuria; sed tantum moneo, quæ gravissimus Theologus *Fridericus Myconius*, anno 1526. 25. Jan. ad M. Georgium Rorarium satis graviter & confidenter scripsit, quaque illustris *Seckendorffius in Commentar. Histor. & Apologet. de Lutheranism* Lib. III. Sect. XXXV. §. CXXXII. Addit, 1. f. 630, assert: *Vale, mi Rorari, & si me audies sepultum, scito, nihil nisi ossa, cutem, peccatum & inobedientiam ac reluctansem illum hominem sepultum, ut perfecte liberetur & ipse a veneno diaboli, peccato & morte. Sed is, qui intus est, qui renovatur de die in diem, qui vivit in CHRISTO, qui dilexit me, & tradidit semetipsum pro me, in quo vita mea abscondita est in DEO, ut sicut ille vivit, & nos vivamus; ille, inquam, homo non morietur, non sepelietur, sed fruatur sua vita in pace & tranquillitate, nec interturbabunt eum tumultuantes reges, populi, suis inanibus meditationibus, &c. Quæque B. Spenerus in *Credendis*, quæ cum multis, imo plurimisque scriptis ex ejus liberalitate, nunquam satis mihi deprædicanda, quam DEUS, dator omnis boni, ex gratia in coelis coelesti gaudio, & in terris posterorum benedictione copiosa largiter retribuere velit, possideo, Tom. II. p. 786, habet: Wir erlangen die Seligkeit aus dem Evangelio schon in diesem Leben, und bestehet eben darinnen die Vortheillichkeit der Gnade Gottes in dem Evangelio, daß er uns nicht erst nach dem Tod die Seligkeit verheißet, sondern dieselbe in den Haupt-Gütern bereits in diesem Leben giebet: Was denn die Gerechtigkeit Jesu Christi, die Kindschafft des himmlischen Vaters, & die neue Göttliche Natur, die in uns gewürcket wird, schon würdig sind / daß wir um derselben willen hier in dieser Welt bereits in Hoffnung der künftigen Offenbarung und Herrlichkeit selig genennet werden mögen. Welches derjenige leicht verstehen wird / welcher auch recht versteht, was Seligkeit sey. Wie wir auch sehen, daß die Güter der Gnaden im Evangelio bereits dasjenige Abendmahl genennet werden / dazu man schon in diesem Leben kommet, und gleichwohl ist es ein ewiges Mahl. Daß wir also die Seligkeit in dem Reich der Gnaden und der Herrlichkeit, als eine ewige Seligkeit / als ein einiges Mahl zu halten haben, das / so zu reden, nur an zweyen Tafeln angestellt wird / oder in unterschiedlichen Gängen bestehet. In quo libro p. 83. 754. 1144. alia legenda, quæ beatitudinem piorum actu jam DEI gratia collatam probant. Cujusmodi & habentur in *Consolationibus Evangelicis* To. II. p. 183. In *Cassibus sive Consiliis Episcopalis*, To. II. p. 761. To. III. 134. 139. To. IV. 483. & pluribus aliis scriptorum Ipsius locis, præcipue in *Traetatu de Beatitudine Filiorum DEI in regno gratiæ & gloriæ*, quam ex dono Spenerianæ natæ & Rechenbergerianæ conjugatæ possideo, ut & scriverus, *Thesauro Animæ*, P. II. Conc. II. §. 21. p. 297. *Sperlingius Nicod. Quar. & JESU Respond.* To. II. p. 32. cujus ex decente animi gratitudine hac vice mentionem injicio, quod ex ejus benevola liberalitate libri hujus pretiosi accessio ad meam facta est librarium.*

Vidit hic DEUM in terris, videt jam in Coelis, cum isto tamen discrimine, quod hic in militante Ecclesia per speculum & per anigma, ibi in triumphante Ecclesia coram, hic ex parte, ibi prout edoctus est, 1. Cor. XIII, 12. Ubi tamen immane quantum discrimen accedit, quod MACARIUS noster *per seipsum* jam beatitudinem possidet sine mistura mali, quæ in terris farpius fuit turbata a diabo-

diabolo, a mundo, a peccato, a carne. Ibi est coelestis MACARIA, multo constantiore & longe firmiore gaudens fundamento, quam MACARIA Arcadiae Urbs, quae temporis injuria ac hominum hostilitate diruta, nihil quam rudera incondita *Pausaniae oculis, Arcadicis lib. VIII, f. 626. 24.* reliquit. In qua DEUS Trinus, qui est & dicitur ΜΑΚΑΡΙΟΣ ὁ Θεός I, Tim. I, II. In qua MACARIA, Gregorii Nysseni foror, ad quam Suida, apud *Magdeburg. Centur. IV. Cap. X. p. 930. 49.* teste, sermonem de Oratione animae scripsit, desideratum hodie in ejus operibus. Ubi MACARIUS cum Philogonio & Hellanico, ab Ario literis ad Eusebium Nicomediensem, patronum suum apud *Theodoretum lib. I. Cap. IV. & V.* scriptis, haereticorum carbone notatus, vix ulterius haereticae pravitate insimulabitur, quod filium cum Patre coaeternum non voluerit negare. Hic Ichyras, presbyterii sibi nomen & officium ausus sumere, MACARIUM Alexandrinae Ecclesiae presbyterum non amplius inculcabit irruptionis in Ecclesiam violenta, mensae sacrae subversionis, calicis sacri profanationis, & sacrorum librorum combustionis. Hic, si ex Gentilismo stylum ad sacra & coelestia accomodandum mutare liceret, rhapsodorum sive carminum Homericorum interpretum & recitatorum beneominantium: *ὄν δὲ Θεοὶ ΜΑΚΑΡΕΣ, ex Erasmi Adagiis, Edit. elegantiss. Parisi Stephani col. 664.* usurpari posset. Hic MACARIORVM *μυαχαρίων* hostibus & persecutoribus ad inferna detrufis *ex iisdem col. 536. ὄν Θεοὶ ΜΑΚΑΡΕΣ,* quo alias antiqui summe euge bene proferre solebant, quoties nocentibus supplicium, meritis dignum contigisset, acclamari posset.

Dum vero hanc perpendo, ac MACARIUM nostrum *Ἐσπέρωνιον* in mundo fuisse, in praesentia adhuc esse, inque posteram futurum video, non possum, quin eodem scribendi genere hanc beatitudinem deprædicem, ac abitum in caelum eodem peniculo delineavi, Tibique, Vir Amplissime, paucula haec & levi densia exhibeam.

* * * * *

Sic MACARIUS noster,
qui est,
quid?

heu! fuit SELIGMANNUS,
Vir sui nominis esse desit,
dum vivere desit,
qui Vir sui nominis fuit,
quamdiu fuit
& vixit.

Multa vero dico de SELIGMANNO,
dum pauca dico de MACARIO,
quod Vir sui nominis fuerit.
Sed quid?

factus est MACARIUS SELIGMANNUS
dum desit esse MACARIUS.

factus est Vir sui nominis,
dum desit esse Vir sui nominis;
factus est SELIGMANNUS,
dum desit esse SELIGMANNUS.

Factus est MACARIUS nomine & re,
qui jam dudum fuit MACARIUS
nomine & re;
licet MACARIUS visus visus fuerit
non nisi nomine,
re nondum.

Factus est MACARIUS visione,
qui jam dudum fuit fide,

factus est MACARIUS patria,
qui fuit via,
extra patriam.

Factus est MACARIUS caelo,
qui fuit terris.

fa.

Factus est MACARIUS
 in triumphante Ecclesia,
 qui fuit in militante.
 Factus est MACARIUS
 in regno gloriae,
 qui fuit in regno gratiae.
 Factus est MACARIUS,
 antequam fieret MACARIUS;
 etiamsi fuerit MACARIUS,
 antequam factus fuerit MACARIUS.
 Minime quidem fuit MACARIUS,
 etiamsi dictus fuerit MACARIUS,
 antequam factus fuerit MACARIUS,
 quando natura fuit filius iræ,
 natura & natiuitate carnalis,
 caro de carne natus;
 factus tamen MACARIUS,
 antequam fieret MACARIUS,
 quando DEI Filius factus regeneratione,
 sicque filius gratiæ,
 ac Spiritus ex Spiritu natus,
 & MACARIUS vere.
 Fuit vere MACARIUS,
 dum DEUS Pater ejus fuit Pater;
 ac qui fuit pater creatione
 factus est pater ejus regeneratione;
 etiamsi manserit filius hominis,
 ipsique pater fuit communis
 cum DEI filio unigenito,
 diverso licet modo,
 gratia scilicet, non natura.
 regeneratione, non natiuitate.
 Fuit vere MACARIUS,
 dum DEI filius, ipse DEUS, ejus fuit redemptor;
 redemptor factus non auro aut argento,
 aut aliis thesauris pretiosis,
 sed per se ipsum,
 suo sanguine & vita;
 redemptor care redempti.
 Fuit vere MACARIUS,
 dum Spiritus Sanctus sanctificator fuit
 omni sanctitate destituti
 nativa & naturali,
 aliena donati & dotati,
 per verbum DEI factum
 & Sacramenta sacra,
 sicque vere sanctificati
 & per sanctificationem sancti facti.
 Beatus fuit ante beatitudinem,
 dum filius DEI Patris fuit,
 etiamsi filius fuerit hominis,
 ac manserit.
 Beatus fuit ante beatitudinem,
 dum frater fuit filii DEI,
 qui unicus DEI filius & unigenitus,
 proptereaque sine fratribus,
 qui tamen non erubuit, ipsum vocare
 fratrem suum,
 se ejus.
 Beatus fuit ante beatitudinem,
 dum templum fuit Spiritus sancti,

ctiamſi fragilem circumgeſtaverit caſulam,
in corpore minus firmo
& fragili,

immortalis animæ habitatio.

Vir fuit ſui nominis,

MACARIUS vere beatus,

dum adoptionem habuit DEI,

homo a DEO,

non ab homine,

non a Principe, quod magnum eſſet,

non a Rege, quod majus,

non ab Imperatore, quod maximum,

ſed a DEO, quod incomparabile,

quod incredibile bonum,

DEO in adoptionem datus

ab hominibus.

Vir ſui nominis,

MACARIUS vere beatus,

dum a DEO filio habuit juſtitiam DEI

in ipſo,

Ipſe in ſe injuſtus,

& juſtus factus,

juſtitia non ſua, ſed aliena,

ſuam damnum ducens,

imo ſtercora & quiſquilias,

quæ ex lege eſt,

aliena, quæ per fidem eſt CHRISTI,

Id eſt juſtitia, quæ eſt ex DEO per fidem.

Vir fuit ſui nominis,

MACARIUS vere beatus,

dum a Spiritu Sancto impuſſus ad bonum,

in corde in malum inclinabili,

natura ſua cæreo in vitium ſecti,

ad peccata non tam prono

quam proniſſimo,

viribus in bono non tam inclinatis,

quam penitus deperditis

& perditis.

Fuit vere MACARIUS

aut MACARIANDER,

dum ex adoptione DEI habuit

hereditatem coeleſtem,

quæ nec perire poteſt,

nec contaminari, nec marceſcere,

ſibi in coelis ſervatam

& repositam,

jam datam & donatam,

cum quo Baronatus collatus

mendicitas eſt,

Comitatus, deſertum,

Principatus, mapalia,

Archiducatus, Ingurium,

Regnum, ædicula,

Imperium, viculus,

omnes mundi theſauri, arenulæ,

omnes gemmæ & margaritæ, pulvis.

Fuit vere MACARIUS

aut MACARIANDER,

dum ex fraternitate JESU habuit,

quod fuerit coheres filii DEI,

coheres regni cælorum,

regni decoris

& diadematis speciei
 de manu Domini.
 Fuit vere MACARIUS
 aut MACARIANDER,
 dum Spiritus sanctus pignus fuit
 hereditatis aeternae
 atque pignus hereditatis
 datum in cor ejus,
 in redemptionem acquisitionis,
 in laudem gloriae ipsius.
 Vere fuit MACARIUS,
 antequam factus est MACARIUS,
 dum in regno DEI vixit,
 antequam translatus est in regnum DEI,
 dum regnum DEI intra se habuit,
 in regno DEI,
 antequam transit in regnum DEI,
 e regno DEI;
 dum credidit, quae nunquam vidit,
 nec quisquam visurus est,
 Sicque beatus fuit fide,
 quae sola beatos reddit homines,
 ac beatitudinem recipit,
 quam beatus DEUS paravit,
 & beatificator meruit,
 & beatificatrix doctrina porrigit.
 Beatus fuit fide
 dum non vidit, & tamen credidit,
 imo vidit & credidit,
 beatitudinem aeternam,
 in temporis cursu constitutus
 extra beatitudinem aeternam
 & beatam aeternitatem.
 Vidit oculis suis,
 quae nullus oculus videt,
 aut visurus est,
 ideoque oculi ejus beati fuerunt,
 quod viderint,
 quae oculus non vidit,
 ejus autem oculi DEUS revelaverit
 per Spiritum suum,
 licet multa mala viderint
 in mundo malo.
 Vidit oculis clausis,
 qui beati, quod crederunt,
 etiam si non viderint,
 vidit, quae aperti nunquam viderunt,
 nec videbunt,
 Vidit oculis in terris,
 quae oculis in coelis reservata sunt
 videnda,
 ibique videbuntur,
 imo a beatis videntur.
 Sicque beatus fuit ante beatitudinem,
 & extra beatitudinem,
 felix ante felicitatem,
 & extra felicitatem,
 beatus in hac miseria
 ac miseriarum valle misera,
 felix in infelicitate
 ac omnis infelicitatis colluvie

ac sentina.

Licet vero MACARIUS fuerit
extra patriam,
MACARIUS noster,
factus tamen est MACARIUS
in patria

sine immutatione sui,
sicut fuit, qui factus est,
sine detrimento suo,
dum jam videt, quæ hic non vidit,
videt, quæ credidit,
DEUM videt in patria,
quem vidit in via,
videt in Ecclesia triumphante,
extra militiam,
quem vidit in militante,
extra pacem & triumphum.
Videt in regno gloriæ
quem vidit in regno gratiæ,
videt jam cominus,
quem hic vidit entinus,
videt coram,

quem hic vidit per speculum & ænigma.

Videt aperta usque aperte fruitur,
quæ hic operata vidit & admiratus est.

Sicut hic desideravit non visa,
ita jam videt hic desiderata.

Cognoscit jam, prout edoctus fuit,
quod olim cognovit ex parte.

Jam habet vere,
quæ olim possedit & non habuit,
licet possederit, quæ habuit.
Jam possidet, quæ olim credidit,
credidit & speravit,

speravit & admiratus est,
admiratus est & stupuit,
stupuit & prægustavit;

Imo, quæ hic prægustavit,
jam gustat & habet,

habet & retinet,
retinet nunquam eripienda,
nunquam finienda,
nunquam interitura.

Jam omnibus coelutibus apparet,
nobis aliquando apparitutum
ipsum DEI esse filium,
qui jam fuit,

nec jam cessare aut desitutum
filium adoptione, licet non origine,
Gratia, licet non natura,
Creatione & regeneratione,
licet non nativitate,

per DEI Filium proprium & verum,
filium origine, non adoptione,
filium veritate, non nuncupatione,
filium nativitate, non creatione.

Jam hæreditate potitus est coelesti,
potitus est & fruitur,
ut Filius DEI

& coheres Filii DEI.

Jam non fides, sed visus obtinet,

non

non fides, sed videt,
videt sine fide,
ut hic vidit cum fide,
& in fide,

quia fidei finem obtinuit,
anime beatitudinem.

Ut sit vere MACARIUS in cœlis;
& Vir sui nominis,
qui Vir sui nominis fuit in terris
& MACARIUS.

Ubi multi boni optabunt,
Sine injuria in beati beatitudinem,
ut adhuc amplius sit beatus
extra beatitudinem,
beatus in hac miseria,
felix in infelicitate;

ut in miseriarum valle versantes,
contra miseras hujus vitæ,
beata verba audire queant

ex beati MACARII beato ore;
de cœlesti beatitudine,
ante beatitudinem promissâ
à DEO beato.

Optabunt sine invidia,
aut invidiosâ specie
erga beati cœlestem beatitudinem,
miseriæ hujus continuationem
in miseriarum valle,
sine miseria tamen ac miseriæ sensu,
ut in carne ulterius viveret propter alios,
aliorum beatitudini

ac beatitudinis promotioni inserviturus
doctrina beata beatifici Evangelii,
ut

tui jam à morte CHRISTUS vita;
vita & lucrum;

lucrum sine damno,
sine damno & dispendio;

CHRISTUS ulterius sit lucrum in vita & morte
futurus lucrum a morte,
in vita sine morte.

Quia vero

hoc est res voti, non sp̄i;

si MACARIUS per DEI benignitatem

in pace cœlesti; nostra pace;

MACARIUS;

Sicut fuit; per DEI gratiam

MACARIUS,

& sicut factus est, ad DEI nutum

MACARIUS,

ita sit & maneat per DEI Clementiam

MACARIUS

in secula nunquam finienda;

vere

MACARIUS.

Et hæc sunt, quibus in præsentia nomen meum tuis tabulis expungere tento, aliâ aliâ oc-
cassione, quæ amori tuo plane singulari tuæque benevolentie adhuc solvenda debeo, persolutu-
sus. Multa enim, imò plura adhuc restant, quæ *requis* tibi à me poni jubent. Ex tuo enim
amore *amoris*que munificentia hæcenus non tantum exhibita, quæ tuo studio edita tuoque in-
genio nata, FORMULA CONCORDIÆ, erudita tua in Libros Symbolicos introductione in-
structa, quæ singulari modo gratitudinis meæ testificationem, tuis aliorumque oculis proxime
cum

Ze 5022 A

X3439684

V518

cum DEO sistendam, provocant, VITÆ THEOLOGORUM, EXERCITATIONES ACADEMICÆ ET DISSERTATIONES EPISTOLICÆ in unum collectæ fasciculum, COLLEGII HOMILETICI PRACTICI IN A. C. HABITI SUMMARIA REPETITIO, PANEGYRICI FUNEBRES, ARCANÆ BIBLIOTHECÆ THOMANÆ & alia. Quibus hætenus nonnulla ex alijs locis ad te curata addere voluisti, eaque inter OFFICIUM PIETATIS, quod B. D. Polyearpo Lyfero, Seniori, Electori Sax. olim a Consilijs Ecclesiasticis, Confessionibus & Concionibus aulicis primariis &c. debet, & per scriptum Apologeticum Godofredi Arnoldi Historiis oppellum publice perfolvit pronepos *ὁμωνυμῶν*, Præsul Capitulî Wunstorp. Ecclesiarum per Ducatum Calenberg. Superintend. Generalis, eum farragine Epistolarum variarum, ut & ELOGIA GERMANORUM QUORUNDAM THEOLOGORUM Seculi XVI. & XVII. Collectore Ge. Heinricho Goetziö, Lubecensis Ecclesiæ Superintendente. Quæ ex multis alijs propterea in medium afferro, quod Epistolas eruditorum & vitas juxta æstimo, quod ex istis factis feliciter & facili negotio Historiæ Ecclesiasticæ lacunæ non raro suppleri ejusque nodi intricati extricari possunt, ex his divinæ pronocæ vestigia observari, Ecclesiæ Christianæ fata, Politicæ regimem, oconomiz administratio non raro addisci possunt, quæ freto tua benevolentia, calcari addunt, plura hoc genus beneficia a te exorandi, & si licet, magnis his Theologis memoriam mei commendandi, ut sicut olim Lipsiæ cum illis conversari licitum fuit, ita ulteriore favoris sui atque amoris continuatione meam tenuitatem non dedignentur, præcipue, quod tenui & ad incitas fere redacto loco divina vocatio me præfecit, quo marsupii indigentia cordis desiderio & *βιβλοφιλία* non semper respondet, ut mihi ex Eruditorum scriptis comparem, quorum notitiam & inscriptiones catalogi nundinales nobis exhibent, siquæ cupiditatem in me inflammant. Sicuti non possum inficias ire, me plura, quæ Goetzianum præ se ferunt nomen, hinc & inde ab alijs allegata reperisse, quibus poriundi incredibili desiderio quidem flagravi, sed res domi angusta redempturam illorum prohibuit & impedit.

Tibi vero, Optime Amicorum, gratias pro tuo amore ago decentissimas. Et quia MACARII nostri *Φερωνύμης* effigies, quæ ante oculos a Te ad meam suppellectilem iconographicam, de qua fortasse pluribus proxime, accessit, se commodum meis offert oculis, *αυτογραφίας* ope, quæ amor elicit:

Hæc SELIGMANNI facies, quæ perbene nobis
 Artificis zelo conspicienda datur.
 Hanc faciem cernens, SELIGMANNUM usque fatetur
 Delicium Jovæ dulce fuisse gregis.

* * *

So sahe Seligmann, der rechte selge Mann/
 Auf dessen Angesicht die Freundlichkeit zu lesen.
 Wo ist ein Sterblicher, der nicht frey sagen kan/
 Daß der Zuhörer Lust er allezeit gewesen?

Et quia benevolentiz tuæ muneribus non possum respondere, DEUM Ter Opt. Ter Max. *ὁ λογιχῶς* obsecro atque obtestor, ut, quite Generum optimum MACARII optimi, jam vere *μακαρίης*, sicque *Φερωνύμης*, esse voluit, te in omni bono confirmet, annos, quos MACARIO nostro *Φερωνύμης*, longiore vita in terris dignissimo, eripuit, tuis addat annis, tuosque vitæ dies augeat, ut sint sicut dies coeli super terram. Salvum te servet atque incolorem, ut Ecclesiæ Christianæ, Lipsiæ, tuis, mihi, meis etiam, doctrina, consilio, auxilio, favore & benevolentia cum fructu adesse queas. Confirmet omne opus bonum, quod in Te inceptit, ad diem JESU CHRISTI. Servet HORNII nostrum, MACARII nostri *Φερωνύμης* in Consistorio & Pastoratu, ac GUNTHERUM HORNII in Archi-Diaconatu Successorem dignissimum, Collegas Tuos dilectissimos. Servet hos & alios in vinea Domini Lipsiæ strenne nec sine fructu operantes, Ecclesiæ & Lipsiæ, ut & mihi meisque amorem atque favorem pronissum servare queant, Servet Te DEUS Tuis, Tuos Tibi, ut multa bona de Te Tuisque audiens, supremi Numinis Clementiæ pro clementissima precum mearum quotidie pro Tua Tuorumque incolunitate coram ejus throno effusarum exauditione gratias agere queam, tuaque anima non nisi post plures annos in caelis jungatur MACARIO nostro *μακαρίης*, cui jam in terris animo es junctus. Vale & amorem Tuum ulterius mihi serva. Werdav. XIV. ID. IVN. MDCCVIII.

MC

F.K. 67
22

Z e
5022

MACARI
VIRI SUI NOMINIS
IN
VIRO SUI NOMINIS
REVERENDISSIMO

D. GOTTLÖB FRIDERICO

SELIGMANNO,

LECTORALI SAXONICO CONSILIARIO
ECCLESIASTICO,

DRESDENSIS CONCIONATORE PRIMARIO
UNDIQUE CELEBERRIMO

ESIÆ OMNIBUSQVE BONIS
JACTURAM FACTAM,

AD

S GENERUM HONORATISSIMUM,
MAX. REVERENDUM

NRICUM PIPPINGIUM,

PSIENSIVM ECCLESIASTEN

MELLITISSIMUM

LUGET

FEUSTELIUS, P. & S. W.

229.

